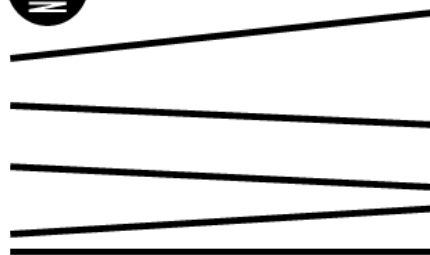

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Etlar, Carit.; af Carit Etlar.

En gammel Soldat : Komedie med Sange og
Chor

Kjøbenhavn : Chr. Steen & Søn, 1862

106 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

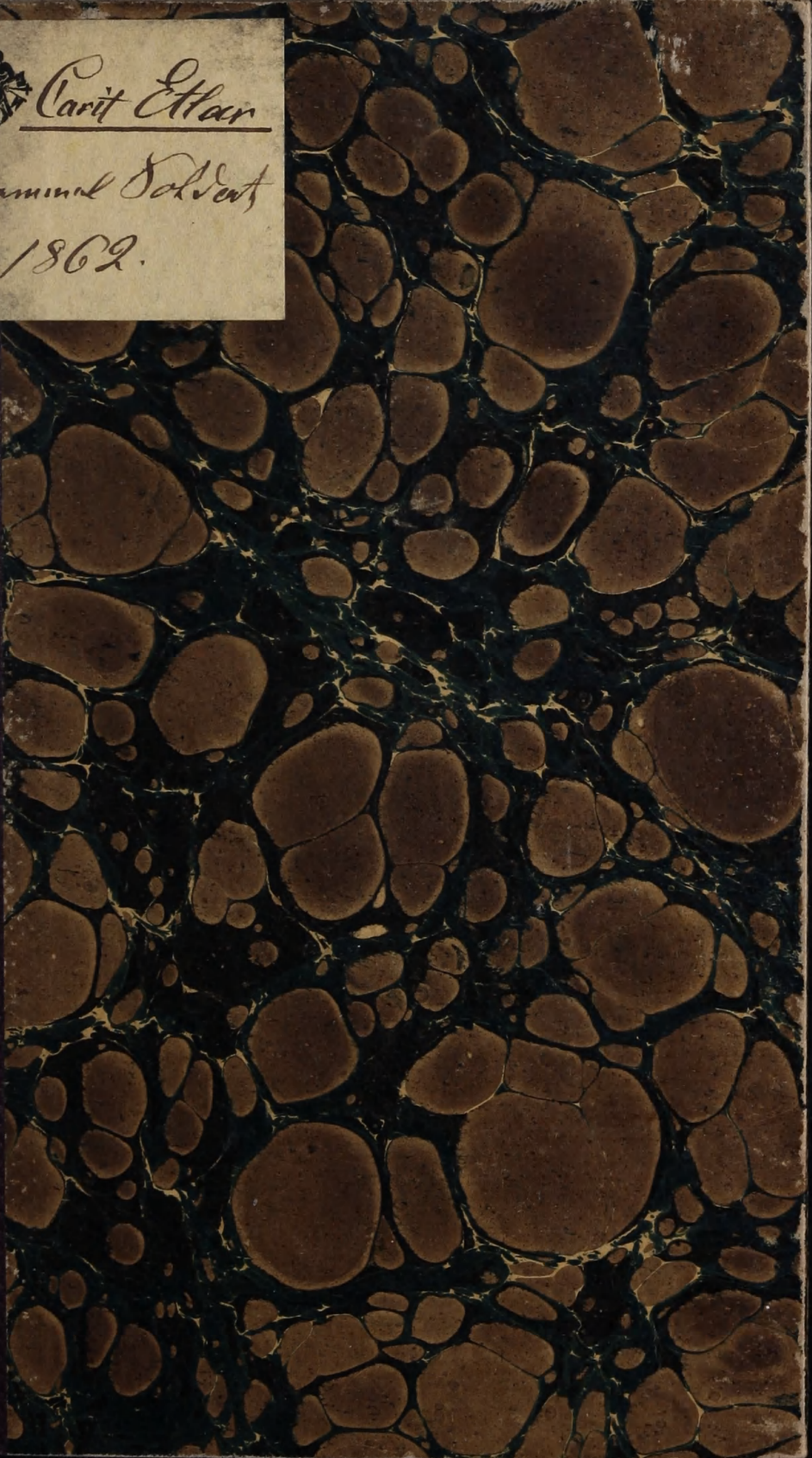

Carit Etten

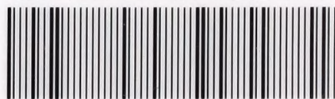
für gemeine Soldaten

1862.

55. - 45.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130021032140

En gammel Soldat.

Komedie med Sange og Chor

af

Carit Etlar.

Kjøbenhavn.

Chr. Steen & Søn's Forlag.

Louis Kleins Bogtrykkeri.

1862

Ensamlet af

Samlet af

Ensamlet af

Personer:

Kong Johan den Anden.

Azarena, hans Minister.

Palafonzo.

Josef.

Gomes.

Elena.

Pagitta.

Isaon.

Cazarillo.

En Tjener.

Gamle Soldater.

Raadsherrer, Borgere og Alasker.

Handlingen foregaaer en Dag i Lissabon, 1486.

Musiken componeret af Hr. Cand. Joseph Glæser.

Forste Act.

En Plads i Lissabon, med Huse paa Siderne og en aaben Have i Baggrunden. I Forgrunden tilhøire et Huus med en Altan. Foran Indgangen til Haven brænde Kandelabre.

Forste Optrin.

Masker som synge og derefter gaa ind i Haven, foran disse **Azarena** i Kappe og Maske. **Pazarillo** kommer under Sangen i en lurvet, rødbrun Kappe, Filtehat paa Hovedet og lang Kaarde under Rappen, han kredser om Azarena.

Chor.

Stjernerne blinke, Fontainerne springe

Høit i det dæmrende Blaa.

Kvinderne juble og Tonerne klinge,

Kan Du det Sprog forstaa?

Lystige Dandse

Samle os her,

Blomster til Krands

Flettede er.

Straalende Smil af min Sjæls Veninde

Gjemmer Festen derinde.

Folket forsvinder efterhaanden i Haven.

Azarena.

Hidtil synes Alt at lyfles mig. Jeg har fundet Huset, hvor hun boer, denne fortryllende

Pige, som saa pludselig har indtaget vor allernaadigste Konges Hjerte. Han elsker hende, taler og drømmer kun om hende. . . . Lykkeligviis pleie disse stormende Lidenskaber sjældent at vare længe. . . . Hjertet kan nok beseire, men det er kun Forstanden der forstaaer at bevare Seiren. Døren til hendes Altan er lukket, men Musikken vil lokke hende ud. Kongen vil faae Leilighed til at tale med hende, og forsikre hende om alle de Følelser, som man troer paa i hendes Alder og smiler over i min. Han vil seire, . . . det vil da sige, at jeg vil seire, om to Dage vælger han sig en Førsteminister . . . Han vil vælge mig og bedømme mine Gyver til at virke for Statens Interesser efter den Iver hvormed jeg tjente hans Hjertes Interesser.

Andet Optrin.

Pazarillo. Azarena.

Pazarillo.

Om Forladelse Excellence! er der Noget hvori jeg kan være Dem til Tjeneste?

Azarena.

Mig. Hvor falder det Dem ind?

Pazarillo.

De staaer og betragter den Altan deroppe saa opmærksomt. Ønsker De Noget ud deraf, skal jeg strax hente hende ned til Dem. Ønsker De

selv at stige derop, skal De være der om et Die-
blik. Det Hele er en Sag paa fem Minuter,
naar man som jeg blot kjender Omgangsmaaden,
og har en Smule Dvælse i Sligt.

Azarena.

Nei Herre! jeg ønsker ingen af Delene.

Pazarillo.

Om Forladelse, Excellence! hilser og gaaer.

Tredie Optrin.

Azarena.

Mon han skulde kjende mig? . . . det er umu-
ligt! . . . hvem falder vel paa, at Don Azarena
de Vascontello, Hans Majestæt Kong Johan den
Andens Justitsminister, sniger sig omkring paa Ga-
derne i en saadan Dragt . . . Han maa dog have
lagt Mærke til mig . . . Storheden lader sig saa
vanskelig dølge, det er undertiden ubehageligt . . .
Man er heller ikke sikker i disse Gader . . . En
Justitsminister behøver da ikke selv at besidde Mod,
han betaler Andre for at vise det . . . Der kommer
han igjen.

Fjerde Optrin.

Pazarillo. Azarena.

Pazarillo.

Om Forladelse Excellence! tilgiv at jeg standser
Dem. Jeg har en høist delicat Sag at betro Dem.

Azarena.

De forvevler mig vist med en Anden.

Lazarillo.

Det er umuligt, denne udmærkede Anstand, som Rappen forgæves søger at skjule, hæver Stemmen, Alt siger mig, at jeg har den Ære at tale med . . .

Azarena.

Deres Navn!

Lazarillo.

Don Lazarillo, et bibelsk Navn Herre, fordeeltigt bekiendt fra det nye Testamente, en værdig Adelsmand, som har oplevet en utrolig Mængde Ulykker. Deres Excellence maa sikkert have hørt mig omtale, jeg har næsten tilbragt hele den sidste Maaned i deres Huus, det vil sige, i deres Forgemaal. Iforgaars var man saa uhøflig at fæste mig paa Porten for nogle knubbede Ord, jeg kom til at yttre. Efter dette Bevis paa, at De ikke satte Pris paa mit Selskab, skulde jeg ganske vist have holdt mig i Afstand, hvis ikke deres Søn saa indstændigt havde bedet mig bringe Dem hans Hilsen.

Azarena.

Jeg vidste nok, at De maatte forvevle mig med en Anden. De kan ikke bringe mig nogen Hilsen fra min Søn.

Pazarillo.

Deres Excellence mener, fordi det unge Menneske sad indespærret i Justitspaladset, efterat han var bleven grebet i et Forsøg paa at klatre over Muren til Sancta Marias Kloster. . . . Ja, det veed De jo . . . men han er løben sin Vej iasten, . . . Det veed De sandsynligviis ikke.

Azarena.

Jeg siger for tredie Gang, De tager feil. Jeg gemmer Nøglen til hans Fængsel i min Lomme.

Pazarillo.

Det havde været rigtigere, hvis Deres Excellence gjemte Binduet til hans Fængsel i deres Lomme, det var derigjennem jeg hjalp ham ned paa Gaden.

Azarena.

De!

Pazarillo.

Jeg omtaler det kun som et Bevis paa hvad jeg før sagde, angaaende Altanen deroppe. — — Jeg har nogen Dvælselse i at hjælpe Folk ud og ind fra saadanne Steder.

Azarena.

Hvor er han da nu?

Pazarillo.

Jeg skal ikke kunne sige det. Fra Paladset

begave vi os til Sancta Marias Kloster. Denne- gang var det deres Søns Tour at stige over Mu- ren, mens jeg stod Skildvagt. Han hentede sin lille Nonne, flygtede, og paalagde mig at gaa til Deres Excellence og bede om deres Belsignelse med paa Veien.

Azarena.

Det er jo oprørende . . . og alt dette skulde virkelig være skeet iasten, det er utroligt!

Pazarillo.

Sagen er dog ganske ligefrem. Man er ung og man elsker, man møder Hindringer og man overvinder dem . . . Jeg har udført ganske andre Bedrifter i mine Dage.

Azarena.

Den Ulykkelige! jeg fornægter ham, han faaer at frelse sig som han kan.

Pazarillo.

Det er netop hans Hensigt . . . Siden han har arvet Deres Excellences Mod til at møde Fa- ren, besidder han vist ogsaa deres Klogt til at beseire den.

Azarena.

Hvad er det saa Du vil mig, Glendige!

Pazarillo.

En af Gendarmene i min Fødeby Setuval ligger paa sit Yderste. Jeg søger om denne Post,

for at drage mig tilbage fra Verden og finde den Ro jeg trænger til efter alle mine Anstrængelser.

Azarena.

Jeg vil give Dig et Kvarteer til at komme bort, hvis man efter den Tid træffer Dig indenfor Stadens Porte, bliver Du greben . . . forstaaer Du . . . Du skal faa al den Ro Du trænger til i den høieste Galge, jeg kan finde.

Pazarillo.

Al Excellence! hvor kan De nænne, at be-
drøve deres Sønns Ben med en saa skræffelig
Trusel . . . De nægter mig denne beskedne Post? . . .
godt! det er ogsaa billigt, at man først gjør sig
værdig til den. Fra nu af vier jeg mig til Deres
Excellences Tjeneste, med samme uegennyttige Hen-
givenhed, som jeg nylig tjente deres Søn . . . Enten
bliver jeg altsaa hængt, eller Gendarme . . . vi ville
lade det komme an derpaa . . . Jeg anbefaler mig.
Gaaer, men vender tilbage igjen. Deres Excellence husker
vel, at de gav mig et Kvarteers Frist. — Jeg skal
nok lade høre fra mig forinden. Gaaer.

Femte Optrin.

Azarena.

Hvilken Ulykke, hvilken Hindring vil ikke denne
Historie være for mine Planer — og nu oven-
i-kjøbet at have denne Lykkeridder til Medvider . . .

Hvad skal jeg gribe til? ... For Diebliffet beroer
Alt paa, at vort Eventyr med Damen histoppe
lyffes. Nu mere end nogensinde før.

Drager sig tilbage idet Pagitta aabner Døren.

Sjette Optrin.

Pagitta.

Ungdommelig pyntet, uden Maske. Nei, det er ikke
til at holde ud længer. Nu har jeg allerede været
færdig i en heel Time, og hun tøver endnu. — Hun,
en ung Pige — medens jeg, der kunde være hendes
— ældre Søster, brænder af Rængsel efter Festen.
— Dandsen, Musikken, de smukke — Dragter —
Alt drager mig afsted.

Jeg min Fryd i Dands og Jubel finder.

Glæden hylber jeg og hader Sorgen,

Dg jeg priser kun den Sol, der stinner,

Dg jeg blæser ad den Dag imorgen.

Derfor er jeg Gæst

Bed hver munter Fest,

Livets rige Lyst

Jubler i mit Bryst,

Sang for Glæden og dens Blomster røde,

Glemsel for det Gamle og det Døde.

Gud veed, hvem de to Masket vare, som nylig
stod og stirrede op til mit Vindue, det forekom
mig bestemt, at de gjorde Tegn til mig.

Azarena affides.

Det er vist den unge Piges Amme; hun kunde ikke komme beleiligere. Søit. Tilgiv et Spørgsmaal smukke Dame! hører De til Huset deroppe?

Pagitta.

Ja, Herre! Affides. Det var da et underligt Spørgsmaal, skulde han være bleven indtaget i mig paa Grund af Huset. Jeg vidste nok, det var mig, de stode og gjorde Tegn til.

Azarena.

Har De ikke ifinde, at besøge Festen iasten?

Lazarillo lytter i Baggrunden.

Pagitta.

Jo, det kan nok være.

Azarena.

Og deres Herfskab?

Pagitta.

Mit Herfskab!- hvad skal det sige?

Azarena.

Nu ja, eller deres Slægtning, jeg mener den unge Pige, som boer deroppe.

Pagitta.

Dæmpet. Naa, saadan at forstaa, det er altsaa hende som interesserer ham! Nei Tak! det skal vi ikke have Noget af. Søit. Hvad angaaer mit Herfskab Dem?

Azarena.

Forsaavidt Ungdom og Skjønhed angaaer dens
Beundrer.

Pagitta fornemt.

Jeg kjender Dem ikke, Herre!

Azarena.

Desværre for mig, det er ogsaa min største Feil.

Pagitta.

Birkelig?

Azarena.

Rækker hende en Pung. Ja vist! en Feil, som
kun De kan hjælpe mig til at aflægge, min gamle
Dame.

Pagitta skjuler Pungen.

Gamle Dame! — — Jeg vil give Dem et
godt Raad Herre — gaa hjem og gaa tilfængs.
De maa selv være meget gammel, siden De beiler
til en Dame med en Masse for Ansigtet og en
Pengepung i Haanden.

Hun vender sig for at gaa, men standser oppe paa Steen-
trappen. I det Samme træder Lazarillo hen til A. og hvisser.

Syvende Optrin.

Lazarillo. Azarena. Pagitta.

Lazarillo.

Om Forladelse, Excellence! — De griber ikke
Tingen an paa den rette Maade.

Azarena heftig.

Hvad vil Du her? — Jeg trænger ikke til din Hjælp.

Lazarillo dæmpet.

Det lader dog til det . . . Behag blot at træde lidt tilside, saa skal De faae at see. Lazarillo gaaer hen til Pagitta og hilser paa hende.

Lazarillo.

Et Ord, et Blik, min deiligste Madonna! . . . hvorfor flygter De, er det for den Cavalleer hist, saa skal jeg rende ham min Kaarde igjennem Livet; eller skulde det være fordi De seer mig, min Fæddronning! mig, som nu i flere Timer har staaet og figget op til deres Vinduer, blot for at faae et Glimt af Dem at see.

Pagitta spottende.

Mener De mig eller mit Herfskab, Herre!

Lazarillo.

Hvad Djævelen bryder jeg mig om deres Herfskab, Grusomme!

Pagitta.

De kjender mig da?

Lazarillo.

I de sidste to Maaneder har jeg kun boet her paa Gaden alene for deres Skyld; ikke bestilt det Ringeste Andet end at tænke paa Dem om Dagen og drømme om Dem om Natten . . . forlad mig ikke, hvis De gaaer, dræber jeg mig uden-

for deres Dør . . . Til denne Aften knytter sig mine sidste Forhaabninger . . . hun vil komme ud, tænkte jeg, jeg vil fatte Mod og hun vil fatte Medlidenhed, vi ville besøge Festen i hinandens Selskab Jaften Livet eller imorgen

Pagitta.

Ru vel! — imorgen?

Pazarillo *pathetisk.*

Jaften Livet eller imorgen Døden!

Pagitta.

Det er en Tale jeg kan forstaa! vi mødes da siden . . . Jeg har rigtignok en Fætter i Dronningens Garde, som vil blive yderlig bedrøvet derover. Skriveren hos Alcalden har ogsaa gjort sig Haab om at see mig, men ligemeget. Jeg møder Dem.

Pazarillo.

Hvor?

Pagitta.

Bed den store Fontaine.

Pazarillo.

Himmelske Madonna! Naar mødes vi?

Pagitta *smilende.*

Utaalmødige! . . . Om en Time!

Pazarillo.

Sanct Sebastian! min Skytspatron! jeg takker Dig! Du kan være vis paa, Du skal faae to store

Vorlys for din Gunst. Altsaa om en Time seer jeg Dem og deres Myndling.

Pagitta.

Min Myndling! Det er jo ikke hende, De elsker. Det stakkels Barn! hun har kun mig til at beskytte sig, og De kan stole paa, jeg vil ogsaa gjøre det.

Lazarillo.

Beboer De Huset alene med hende?

Pagitta.

Ja!

Lazarillo.

Tor De da vove, at lade hende blive tilbage uden Beskyttelse?

Pagitta.

J sit Hjem vil hun vel være mindst Fare underkastet.

Lazarillo.

Ivertimod, straalende Engel! Idet De søger at fjerne Faren, synes De netop at fremkalde den.

Pagitta.

Hvorledes det?

Lazarillo.

Hun har kun Dem til sin Beskyttelse, og De lader hende være alene. Hvis f. Ex. den unge Springskr De nylig talte med, saae Dem gaa ud, kunde han jo gjerne finde paa at krybe op af

Muren til hende. Det forstaaer den Slags Folf sig forbandet godt paa.

Pagitta.

Kjender De denne Maske?

Lazarillo.

Overmaade godt. Han er en Broder til Regimentstambouren ved Dronningens Garde.

Pagitta.

De har Ret, Elena maa gaae med os. Men jeg haaber, at De som en Følge heraf vil iagttage alle de Hensyn en Cavalleer er min Myndlings Ungdom og uerfarne Alder skyldig. Tal ikke til mig om deres heftige Videnkab i hendes Nærværelse. Ungdommen spotter hvad den ikke forstaaer . . . Altsaa om en Time! vær præcis! træffer jeg Dem ikke paa Pletten, saa veed De, at min Fætter —

Lazarillo.

Dronningens Gardist! . . . Jeg veed det.

Pagitta.

Ja, eller Alcaldens Skriver, Begge ville føle sig hædrede ved den Lykke jeg tilbyder Dem.

Lazarillo.

Åh Madonna! Den Time jeg skal vente, vil være saa lang som et ondt Aar for mig.

Pagitta.

Jeg kan godt lide Dem . . . (nei) Min Herre!

Lazarillo

fredser Armene over Brystet.

Deilige Madonna!

Bagitta gaaer ind.

Ottende Optrin.

Lazarillo. Azarena.

Lazarillo.

Hvad synes Deres Excellence om Methoden?
 . . . Ikke sandt, den slaaer an.

Azarena.

Ja, nu mangle vi blot —

Lazarillo.

At De udsætter den givne Frist, for at jeg
 ganske kan hellige mig til deres Tjeneste.

Azarena.

Hvilken Frist?

Lazarillo.

Deres Excellence husker nok, at De før vilde
 have mig hængt om et Kvarter. Hvad synes De
 om vi opsatte denne Historie i otte Dage? For
 mig vil det endda blive tidsnok. Inden den Tid
 vil De komme til at indsee, at jeg passer langt
 bedre til at blive Sergeant over Gendarmerne,
 end til at dingle i en Galge.

Azarena.

Naa, er det nu bleven til Sergeant. Gaa din Bei, jeg vil ikke have noget med Dig at bestille.

Lazarillo.

De vil ikke kunne undvære mig. Til at udføre alle deres fløgtige Ideer er jeg netop Redskabet, De Hovedet, jeg Armen, De Geniet, jeg Kraften. -- Selv i Aften -- de møder disse to Damer, kan De undvære mig til at skaffe den Gamle tilside? -- den unge Pige har en Broder, eller en Effer -- vogt Dem Excellence! en lang Kaarde følger efter Dem, to skarpe Dine bevogte Dem.

Azarena.

Argus havde hundrede Dine og blev dog skuffet.

Lazarillo.

Ja, men det var ogsaa en Gud, der bedrog ham, og det lader Deres Excellence oprigtigt talt ikke til at være.

Azarena.

Følg med mig. Om Resten skulle vi tales ved imorgen.

Lazarillo.

Nei, helst strax Excellence! De veed nok, min Tid er knap, jeg har kun et Kvarteer at løbe paa, neppe det engang.

Azarena.

Følg mig! jeg skænker Dig disse otte Dage.

Lazarillo.

Hellige Sanct Sebast. Naar Du bliver saaledes ved, kommer jeg nok til at gjøre Alvor af det og lade Dig faae det ene af de to Boglys jeg lovede.

De gaa.

Niende Optrin.

Gomez. Iosef.

Iosef.

Hvor det var heldigt at vi mødtes Gomez.
 Hvert Ønske søier sig idag for mig.
 I Middags fik jeg Bud til Vagt paa Slottet,
 Gud veed hvorfor, thi Touren var ei min,
 Strax efter tilbød Gil at gaa for mig
 Og nu iaften skal jeg see Elena.
 Vi gaa til Festen sammen, fatter Du?
 Imellem Dands, Musik og Sangens Toner
 Jeg lytter til en sødere Musik,
 Og det er hendes milde, bløde Stemme.
 Nu skinner Lampen i den dunkle Nat,
 Og Fakkelfluis jordunkler Stjernens Straaler,
 To Stjerner kun min Længsel stunder til,
 Lad saa de andre slukkes og forsvinde.

Fra Haven lyder en dæmpet Musik.

1.

Det Lys ei Solen fik,
 Den Glands ei Nattens Maane,
 At de af hendes Blik,

Jo Straaler kunne laane
 O straal mit Maal:
 Dit deilige, lyse Blik.

2.

Det synger i mit Bryst,
 Alt er saa lyst herinde,
 Hver Længsels Maal og Lyst
 Er Du, min søde Kvinde.
 Min Lyst, — min Trøst
 Er din milde, din kjærlige Røst.

Gomez.

Jeg hører Dig med Andagt, kjære Ven!
 Blot det forstaaer jeg ei, hvorfor Du fører
 Mig med Dig. Hvad skal jeg vel gjøre her?

Josef.

Just som jeg traf Dig, saae jeg tvende Mønstre,
 De snige sig omkring Elenas Huus.
 Jeg gad nok vidst, hvad deres Vrend' er.

Gomez.

Nu vel! saa giv da Agt paa dem iasten.
 Et sikkert Blik, en Elfers Jaloufie,
 Og saa en Raarde, som gaaer rast af Skeden, —
 Jeg synes det slaaer til. — Hvad vil Du mere?

Josef.

Slet intet meer. — Men just iasten er
 Min gamle Fader kommen her til Byen;
 Det er saalænge siden jeg har seet ham,
 Vent her imens jeg gaaer til ham, og jag

De Fluer bort, som sværme om min Rose,
 Brug Blijf og Klogt og Kaarde i mit Sted,
 Og brug det bedre end jeg kunde selv,
 Da Du ei blandes af min Stjernes Skjønhed.

Gomez.

Du giver mig en hæderlig Bestilling:
 At være Porthund for din Lykkes Slot.

Joscf.

Jeg giver Dig en hæderlig Bestilling:
 At være Englen for mit Paradis.

Gomez.

Men jeg har selv et Vrende iasten.
 For, da jeg gik forbi det Huus derhenne,
 Saae jeg en Dame, oppe paa Altanen,
 Hun var saa nydelig. — Ja lee kun! — troer Du
 Der findes kun een Rose her i Verden?
 Jeg hilser, og idet jeg gaaer forbi
 Saa smiler hun og kaster sin Bouket
 Ned fra Altanen foran mine Fodder.

Mazena og Lazarillo komme tilshne.

Lazarillo lytter.

Uffibes. Staffels Barn! saadan gaaer det, vi
 begynde med Blomster og ende med Taarer.

Gomez.

Naa! herfra kan jeg jo bevogte Stedet.
 Jeg venter da og holder Vagt for Dig.

Men hvis jeg seer dit Hjertes Dame komme,
Mens Du er borte, hvad skal jeg saa sige?

Josef.

Siig hende, at min Pligt mig kaldte bort,
Men at mit Hjertes Vængsel blev hos hende,
Siig, at som Havets allermindste Draabe
Afspeiler Solens straalerige Billed,
Saa boer hun i hver Tanke, Lyst, og Haab,
Siig ogsaa — nei! siig hende Jngenting,
Thi det jeg føler, kan Du dog ei sige.

Han gaaer. Gomez følger langtsomt efter ham.

Tiende Optrin.

Azarena og Pazarillo træde frem.

Azarena.

Du begriber vel, at han maa bort herfra?

Pazarillo.

Ja, jeg staaer netop og tænker paa, hvordan
Eders Excellence vil bære sig ad dermed?

Azarena.

Det maa Du besørge.

Pazarillo.

Nei Excellence. En Gendarme holder blot
Orden blandt Folk, det er hans Lieutenant, der
befaler dem at gaa deres Vej.

Azarena.

Han kommer tilbage, skaf ham bort herfra.

Lazarillo.

Ederes Excellence udnævner mig altsaa til
Lieutenant over Gendarmene.

Azarena.

Faae ham blot afveien.

Lazarillo.

Lieutenant? — Jeg veed, hvor der ligger En
paa sit Yderste.

Azarena.

Først Arbeide, Vennen tale vi om siden.

Gomez kommer.

Azarena gaaer.

Lazarillo.

Sanct Sebast! min gamle Ven! jeg vil blot
lade Dig vide, at der er Udsigt til at Du kan
faae de to smaa bitte Børlys, jeg lovede Dig.
Vi maa nu først see, hvordan Du hjælper mig.

Han spadserer op og ned foran Gomez.

Elleste Optrin.

Gomez. Lazarillo.

Gomez affides.

Der har vi vist den Ene af vore Snuushaner.
Den som kommer faaer altsaa at betale for Den
der bliver borte. Søit. Hvad bestiller De Herre?

Lazarillo.

Jeg spadserer Herre!

Gomez.

Saa alene?

Lazarillo.

Jeg er aldrig alene. Hvor jeg kommer ere vi altid To sammen. Klapper paa sin Kaarde. Jeg og Modet.

Gomez.

Jeg synes deres Folgesvend skjuler sig.

Lazarillo.

Ikke længer end til jeg har ham nødig.

Gomez.

Det er ellers farligt at spadserer her.

Lazarillo.

For Børn eller Børne?

Gomez.

For dem der betragte Huset der.

Lazarillo.

Det gjælder altsaa ikke mig. Jeg betragter ikke Huset, men dem der bo indenfor. Heller ikke det Huus der, men det paa den anden Side.

Gomez.

Holder De ikke mere af at høre Musikken derinde?

Lazarillo.

Nei, jeg holder meest af den herude.

Gomez.

For alle Djævl! lad os faae Ende paa den Snaf. Hvad holder De meest af. Musik eller en blank Kaarde?

Lazarillo.

Jeg holder meest af en blank Kaarde, naar jeg seer den plantet lige midt i Livet af min Modstander.

Gomez.

J saa Fald behøver De blot at følge med om bag Hovedmuren.

Lazarillo

holder Armene over Brystet.

Hvad for Noget, De udfordrer mig. De maa være en ualmindelig modig Mand. — Jeg har altsaa ikke taget feil af Dem?

Gomez.

Hvad skal det sige?

Lazarillo.

Jeg kommer ikke for at plante Kaarder i Livet paa Folk, jeg vilde blot vide, om De ogsaa var den Lykke værd, jeg er Overbringer af. Jeg har et Bud til Dem. — Den smukke Dameovre paa Hjørnet, hende som nylig fastede sin Bouket ned til Dem, forstaaer De mig nu?

Gomez.

De kjender hende?

Pazarillo.

Om jeg kjender hende? Hun er jo en Søster til min Kjæreste. Staffels Barn! hun er skudt i Dem; og De har først mærket det i aften. Saadan er de unge Menneſter, De har ikke lagt Mærke til hende, hvergang hun fulgte efter deres Bagtparade til Slottet, ikke i Kirken, ikke paa Spadsereveiene? Jeg advarede hende, hvad hjalp det?

1.

Margot! ſagde jeg, mit kjære, lille Barn!
 For de Unge ſkal Du tage Dig iagt,
 Inden Du veed af det, er Du i deres Garn,
 Og ſaa er det forbi med din Magt.
 Stol ei paa hvad de ſige,
 De lokke kun og ſvige,
 De ſværge Dig en Troſkab for Tid og Evighed,
 Men Margot! den varer kun til dit Bryllup ved.

2.

Margot! ſagde jeg, hvis endelig Du vil,
 Saa ſøg blandt de Gamle Dig en Ven,
 Det er de Solide, og Du har vundet Spil,
 En Skat, Ingen røver Dig igjen.
 Han trænger blot til Barme
 I dine friſke Arme,
 Han ſpræller i ſin Lænke, Du ſelv er fri ſom før,
 Og Margot! tilſidſt han Dig til Enke gjør.

Jaſten ſaae hun Dem, tilkaſtede Dem ſin
 Bouket og ſender nu mig, for at ſige, at hun er
 gaaet ned ad den lange Gade derhenne.

Gomez.

Er det muligt, og jeg som lovede, at staa Post her for Josef.

Lazarillo.

Formodentlig for at give Agt paa de to Mæster, som liste heromkring. Jeg skal staa Post i deres Sted, og ved min Kavaleerære, saalænge jeg staaer her, skulle de To ikke komme hen til Huset.

Gomez.

De lover det?

Lazarillo.

De kan stole paa mig.

Gomez.

Hvor gif hun hen, den Engel?

Lazarillo.

Ned ad Gaden der, heelt ned, saalænge De kan komme.

Gomez.

Jeg vender strax tilbage.

Han gaaer. Azarena træder frem fra Siden.

Lazarillo.

Det gif, han ogsaa. Eders Excellence vilde sige Noget.

Azarena.

Yes! de komme. Drager sig tilside med Lazarillo.

Tolbte Optrin.

Pagitta. Elena.

Pagitta raaber ind.

Men saa skynd Dig dog, Du kan heller aldrig blive færdig.

Elena.

Vad os blot vente lidt endnu.

Pagitta.

Jeg siger Dig jo, Don Josef kommer ikke iaften. Han er paa Vagt. Jeg indseer heller ikke, hvorfor vi To skulde gaa til Festen naar alle de Andre tage hjem.

Elena.

Na, stænd nu ikke mere.

Pagitta.

Jo, at stjænde kan Du da idetmindste ikke forbyde mig, Du utaknemmelige Barn! Jeg har opofret mig hele mit Liv for Dig, givet Afkald paa en Veiler, en Elsker, en Mand, tilbragt mine Dage som en Arrestant, mine Nætter som en Nonne, og endda misunder Du mig enhver lille Glæde.

Elena.

Skal vi saa gaa, Pagitta!

Pagitta.

Nei, nu vil jeg ikke gaa.

Elena.

Ja, saa gaaer jeg alene. Du kan møde mig
henne ved den store Fontaine.

Pagitta.

Ved Fontainen, nei Tak! det bliver der In-
genting af.

Elena

synger til Musik fra Haven.

Hør Festens Jubelraab og Folkets friske Sang,
Dg hør hvor Tambouriner klinge,
See smukke Mesters Spøg i den oplyste Gang,
Dg see, hvor de i Dands sig svinge.

Pagitta.

Nei.

Elena.

See de vinke Dig
Kom og følg med mig
Kom, Du er saa nydelig.

Pagitta.

Nei!

Elena dandser.

O Pagitta! Kom, Du Søde!
Lad os vore Venner møde.
Vi derind vil vandre,
Dandse med de Andre, —
Juble, syng fro som de.

Drager Pagitta med sig ud.

Pagitta idet hun gaaer.

Ja, men kun til jeg faaer hilst paa min
Fætter.

Trettende Optrin.

Azarena. Kongen.

Azarena.

Der gaa de Begge og Eders Majestæt vil nu være bedre underrettet end alle Andre, naar De blot huffer paa, at den Ene af disse to Masker bærer sin Ungdom i Dragten, den Anden i sit Hjerte.

Kongen.

Du veed da vist, at det er hende?

Azarena.

Vilde jeg ellers vove, at føre Eders Majestæt herhid?

Kongen.

Godt! saa lad os friste dette Eventyr.

De gaa.

Tiortende Optrin.

Imedens Kongen og Azarena tale samles Masker
i Baggrunden.

Chor.

Stjernerne blinke, Fontainerne springe,
Hist i det dæmrende Blaa,
Kvinderne juble og Tonerne klinge,
Kan Du det Sprog forstaa?

Lyftige Dandse
 Samle os her;
 Blomster til Krands
 Flettede er;
 Straalende Smil fra min Sjæls Beninde
 Gjemmer Festen derinde.
 Under Sangen gaa de ind i Haven.

Femtende Optrin.

Kongen og Elena fra Haven.

Kongen.

Siig! hvorfor skjuler saa den unge Sol,
 Indsvøbt i Sky, sin straalerige Skjønhed,
 Og nægter mig at varmes i dens Glans?

Elena.

O, høist galant! men hvorpaa kjender man
 Vel Solen, naar den skjuler sig i Mørke?

Kongen.

Sædvanligt kun paa Barmen den udbreder.
 Og Måskens Nat er ei saa dyb, at jo
 To klare Straaler funkle derigjennem.
 Afslør da disse Straalers lyse Hjem,
 Lad mig beundre Himlen som dem sender.

Elena tager Måskens af.

Hvem er De Herre! og hvad ønsker De?

Kongen.

Blot Lov at see to friske Læber smile,
 Som om de vilde spotte Rosens Farve,

En gl. Soldat.

Jordi dens Purpur blegner imod deres.
 Jeg vilde ønske, at mit Die var
 Et Speil, der kunde trylle fast dit Billed,
 I al dets rige, underfulde Skjønhed.

tager hendes Haand.

Spørg ikke, hvad jeg ønsker. — I mit Bryst
 En tallos Flok af Ønsker dukke frem,
 Jeg vilde være denne mørke Lof,
 Der let og flygtigt slynger sig om Panden,
 Og vugges blidt paa Barmens hvide Sne.
 Jeg vilde være Rosen ved dit Bryst,
 Den blege Blomst, dit Hjerte banker mod,
 Og som ufølsom ei sin Lykke fatter.
 Dog fremfor alt, min Følelse jeg vilde
 en Talsmand skulde finde i dit Hjerte.

Elena.

Hvad skulde den mit Hjerte da fortælle?

Kongen.

Den skulde bede om et venligt Svar
 Paa det min Læbe frygtsomt alt har røbet.
 Den skulde sige, at jeg elsker Dig,
 At aldrig før saa varmt jeg bad til Gud,
 Som jeg dit Væsens Skjønhed her tilbeder.

Elena.

Men hvis Forstanden nu, min smukke Ridder,
 Tilhvisted mig: han smigrer, tro ham ikke,
 Hvad Svar skal jeg da give den?

Kongen.

D svar!

Det var en grusom Brøde mod din Skjønhed,
Hvis Sandhed skulde betle Ord hos Smiger.
Forstanden er en gammel Regnemester,
Som gaaer omkring med Vægt og Alenmaal,
Den fatter ei, at Elskov, Hjertets Blomst,
Kun spire, vore, foldes ud og dufte
Bed flygtigst Smil og Sollys af et Die,
Saa glødende, saa friskt, saa rigt, som dit.

Elena.

Min Herre! her er Stedet hvor jeg boer,
Jeg takker Dem for deres smukke Hilsen,
Og anbefaler mig.

Kongen.

De gaaer Madonna!

Elena.

Tildeels af Skaansel mod Dem! da jeg troer,
De til min Roes og Hylldning nu har brugt
Enhver af disse smukke Talemaader,
Som lade sig anvende mod en Dame.
Betænk det Herre! og tillad jeg gaaer.

Kongen.

Naar seer jeg Dem igjen?

Elena.

De mener da,
At vi bør atter mødes, — nu velan!
Vi sees igjen naar Hændelsen saa vil det.

Kongen

sætter en Ring paa hendes Finger.
 Til den Tid jeg et Minde sætter mig
 Om al den dybe Rængsel, Du fremkalder.

Elena.

En Ring! — nei Herre! tag De den tilbage.
 Hvis dette Møde haver Værd for mig,
 Vil jeg vel mindes det foruden Ringen,
 Hvis ikke, kan den dog ei hjælpe Eder.

Kongen.

Og vil Du ei den som et Minde bære,
 Saa gjem den dog, saasandt Du ei skal yttre
 Et jordist Dnske, som jo den opfylder.

Elena.

Er I saa mægtig, Herre?

Kongen.

Stol paa mig,
 Saa mægtig er jeg ved din Kjærlighed.

Elena.

Farvel!

Kongen.

Farvel! — og hvis ei meer Du kom,
 Farvel for stedse, jeg Dig ikke glemmer,
 Og Alt hvad Godt og Herligt Livet gjemmer.
 Det give Gud Dig til din Eiendom.

Elena gaaer ind.

Sextende Optrin.

Kongen. Gomez. Azarena.

Azarena i Baggrunden.

Gomez.

Her kommer jeg. — — Hvor er han, den Bedrager!
 Ah der har vi jo den Anden!

Kongen seer efter Elena.

Et venligt Blik, et eneste, det sidste.

Gomez

stiller sig foran Trappen.

Denne Dør er spærret, Herre!

Kongen.

Af hvem?

Gomez.

Af en lang Kaarde og en Haand, som for-
 staaer at føre den.

Kongen.

Dumdriftige! hvad vover Du?

Gomez.

Skulde man virkelig vove Noget ved at bede
 Dem om at forsoie Dem bort fra et Sted, hvor
 De ikke har Ret til at tove? . . . I saa Fald
 vil jeg vove endnu mere.

Kongen.

Og hvilket?

Gomez.

At jage Dem bort.

Kongen.

Min Ven! Jeg er en Nar!

Gomez.

Synes De? ... Ja, saa tager jeg mine Ord tilbage. Jeg beder Dem nu ikke om at gaa, men om at blive, blot en lille Smule. — Forstaaer De mig, — Kaarden af Skeden, Alor Knægt!

Drager Kaarden.

Kongen.

Herre! Naar en Mand uden Anledning giver sig i Kast med den Første den Bedste, og søger et Paaskud til at fornærme ham, da beviser han enten at være en Slagsbroder af Profession, eller at have mistet saameget af sin personlige Værd, at den Deel han har tilbage ikke behøver nogen Opreisning.

Gomez.

Herre! naar en Mand uden Anledning stiller sig iveien for en ubekjendt Dame, for at kjede hende med en Mængde Hverdagstalemaader, maa han enten have Mod til at bære Følgerne af sin Driftighed, eller være Kryster nok til at undgaa dem ved at løbe sin Vej. Jeg veed ikke, hvad der meest behager Dem? Vil De blive, eller vil De løbe?

Azarena træder til.

Ulykkelige! De veed ikke hvad De gør.

Gomez.

Idetmindste veed jeg ret godt, hvad jeg agter at gjøre. — Naa, I ere altsaa To, og endda har I ikke Mod til at trække blank?

Kongen til Azarena.

Gaa tilside! siden han tvinger mig dertil skal han have sin Billie.

Azarena dæmpet.

Men naadige Herre! . . . betænk dog . . .

Gomez.

Alt ædle Prædikant! forstyr nu ikke Herrens gode Sindelag, siden efter kan vi altid betænke. — Først han, saa kommer Touren til Dem. De fægte, Gomez saares. Ved Sanct Jago! jeg troer det slaaer til. — — Hvorfor Djævelen betænkte I Jer saalænge? naar man forstaaer at føre sin Kaarde som I, behøver man ikke at gjøre saamange Omsvøb for at bevise det.

Kongen.

Stakkels Fyr, Du har selv villet det saaledes.

Gomez falder.

Nei, just ikke saaledes.

Idet Kongen træder tilside kommer:

Syttende Optrin.

Josef med dragen Kaarde, strax efter en **Officer** med
Vagt, senere **Pazarillo**, **Pagitta**, **Palafonzo**. **Isaon**.
Azarena ved en **Side**. **Folk** fra **Haven**.

Josef.

Jeg tog ikke fejl, det var her jeg horte Kaarde-
 flirren. — Hvad — forsilde; — en saaret Mand;
 — Gomez! — min kjære, uhyggelige Ven!

Officeren.

Hvad er her paasæde?

Pazarillo.

Det er en stakkels Tyr, som har faaet sig et
 rigtigt godt Kaardestik i Livet.

Officeren.

Af hvem?

Pazarillo.

Ja, det er vanskeligt at sige, Modstanderen
 har ikke efterladt sin Adresse. Maaskee er det ogsaa
 kun et Knivstik, men i ethvert Tilfælde er Arbeidet
 forsvarligt udført. Det kan jeg give Attest paa.

Pagitta.

Det var skeet da vi kom. — Stakkels unge
 Menneſte, han er saa kjon.

Pazarillo.

Da jeg kom stod Herren der foran ham med
 Kaarden i Haanden. Folk bære Gomez bort.

Josef.

Han var min eneste, min allerbedste Ven!

Officeren.

Hvorfor beskyttede De ham da ikke?

Josef.

Han var allerede dræbt da jeg kom.

Azarena dampet.

Hr. Officeer! et Ord, hvis De tillader, affides
idet han løfter sin Masse. Kjender De mig?

Officeren hilser.

Ja, Excellence!

Azarena.

Det forekommer mig, der kunde være Anledning til at forsikre Eder denne unge Mands Person. I ethvert Tilfælde vil han vistnok kunne lede Retten paa Spor efter den Skyldige.

Officeren.

Jeg tænkte just det Samme. Til Josef Hr. Officeer! deres Kaarde!

Josef

Min Kaarde?

Officeren.

Nu ja! De er min Arrestant.

Attende Optrin.

Palafonzo. Isaon. De Forrige.

Josef leverer Officieren sin Kaarde, Palafonzo iler hen til ham og omfavner ham.

Palafonzo.

Min Søn! hvad betyder dette?

Josef.

Man arresterer mig, min kjære Fader!

Palafonzo.

Arresterer Dig! hvorfor?

Josef.

Fordi min Barndomsven i dette Dieblif er bleven dræbt, sandsynligviis idet han beskyttede min Brud mod en Eventyrer, høiere, en Ureløs, der efterat have dræbt tog Flugten, eller maaskee endnu skjuler sig her i Mængden, uden at have Mod til at træde frem.

Palafonzo.

Og din Brud? . . .

Josef.

Hun boer histoppe . . . min stakkels Elena.

1.

Godnat!

Du min unge, min fagreste Lyst!
Sov rolig, Guds Fred i dit Bryst.

Godnat!

Al Lykke skal bygge hos Dig,
Din Sorg vil jeg tage paa mig.

Godnat!

2.

Farvel!

Jeg har elsket Dig inderligt ømt!

Jeg har haabet og lykkelig drømt.

Farvel!

Ak! der hvor jeg nu drager hen,

Jeg aldrig vil drømme igjen.

Farvel!

Chor.

Ak, der hvor han nu drager hen,

Han aldrig vil drømme igjen.

Officeren.

Herre! min Tid er knap, De maa følge mig.

Josef.

Farvel Fader! gaaer med Officeren og Bagten.

Nittende Optrin.**Kongen. Palafonzo. Isaon,**senere **Azarena** i Baggrunden.**Palafonzo.**

Det er altsaa saaledes man udøver Retsfærdigheden i dette Land. Den Ene dræber, den Anden bliver straffet derfor. — Ved den Korsfæstede! det kalder jeg et godt Regimente.

Kongen.

Og hvorledes vilde De vel handle anderledes?

Palafonzo.

Det er ogsaa et Spørgsmaal! Jeg vilde

naturligviis gribe den Skyldige og lade den Anden gaa.

Kongen.

Men hvis den Skyldige holdt sig skjult?

Palafonzo.

Jeg skulde faae ham i min Magt inden fire og tyve Timer.

Kongen.

Hvis han var af fornem Byrd?

Palafonzo.

Og hvis han skjulte sig i en Bispekaabe, det gjaldt mig ligemeget.

Kongen.

Birkelig? og alt dette troer De Dem istand til?

Palafonzo.

Ja, — alt dette, — hvis jeg var Dommer, — men det er jeg ikke.

Kongen.

Man kunde jo gjøre Dem dertil.

Palafonzo.

Den lille Fyr er morsom, Isaon. . . . Hvem skulde vel gjøre mig til Dommer?

Kongen.

Jeg . . . Hvem er De, Herre?

Palafonzo.

Jeg er Capitain Palafonzo . . . Hvem er De, Herre?

Kongen.

Jeg er Kong Johan den Anden.

Palafonzo

Vil De drive Spøg med mig, saa tag Dem iagt, jeg er i dette Dieblif ikke oplagt til Løier.

Kongen.

Nei, Capitain Palafonzo! Jeg driver ikke Spøg med Dig, det forholder sig som jeg siger. Tager Masken af. Tvivler Du endnu?

Palafonzo hilser.

Nei, min Konge! jeg tvivler ikke mere. —
Af Ansigt ligner I eders Fader — men —

Kongen.

Naa, bliv kun veed — Du behøver ikke at blive bange.

Palafonzo.

Nei, hvorfor skulde jeg vel være bange?

Kongen.

Nu, det hændes dog undertiden, at de der talte med mig have frygtet mig.

Palafonzo.

Har det da været Mænd, I talte med?

Kongen.

Du har altsaa kjendt min Fader?

Palafonzo smiler.

Isaon! Hans Majestæt spørger, om vi have kjendt hans Fader.

Isaon.

Det skulde jeg rigtignok mene, siden vi To hjalp ham til at vinde alle hans Seire.

Kongen.

Hvem er denne Mand?

Palafonzo.

Min gamle Kammerat, Sire!

Isaon.

Hans gamle Tjener, Sire!

Kongen.

Du er vist en modig Mand, Palafonzo!

Palafonzo.

Det er jeg ogsaa, men det har ikke hjulpet mig Noget. Jeg har tilbragt mit Liv med at kæmpe og haabe. — Deres Fader kjendte mig; han saa min Kamp: Kom til mig, naar Du bliver træt, sagde han, saa skal jeg belønne Dig. — Det var en Gjæld, et Løfte, som jeg glemte at indløse, til det blev forfildet.

Kongen.

Du tager fejl, det er tidsnok endnu, jeg erindrer, at have hørt min Fader omtale Dig.

Palafonzo.

Nei! J har aldrig hørt mig omtale. Jeg er bleven glemt og veed ogsaa at finde mig deri. Da jeg vendte tilbage fra Krigen kjendte man mig ikke mere. — Jeg tilgiver eders Fader det, for han var død dengang; han havde desuden bestandig saameget at bestille med sine Fjender, at han ingen Tid fik til at tænke paa sine Venner. Da jeg mærkede, at man vendte mig Ryggen, drog jeg mig tilbage, iaften kommer jeg igjen. Ak, min Konge! hvorledes indfrier J vel eders Faders Løfter?

Kongen.

Hvad mener Du?

Palafonzo.

Det Første der møder mig er at see min Son mistænkt for en Brøde, som han umulig kan have begaaet. Man har fængslet ham, man vil uden-
tvivl ogsaa dømme ham.

Kongen.

Ja ganske vist! dersom det ikke lykkes ham, at befri sig fra enhver Mistanke. Men vær rolig, Palafonzo! han vil ikke blive dømt, siden det er paa Dig, hans Frelse beror.

Palafonzo.

Paa mig?

Kongen.

Har Du ikke nylig forfiskret, at Du inden fire

og tyve Timer vilde være istand til at udfinde den rette Skyldige.

Palafonzo.

Jo, hvis jeg besad en Dommers Magt og Myndighed.

Kongen.

Jeg lægger da din Søn's Frelse i din Haand, og udnævner Dig til Stadens øverste Dommer i de næste fire og tyve Timer. Benyt i den Tid ethvert Middel, der staaer til din Raadighed, sørg for at frelse din Søn, jeg skal sørge for, at man adlyder dine Befalinger. Han vender sig om mod Azarena, som har nærmet sig. Don Azarena! I vil fra dette Dieblif staa Capitain Palafonzo bi med al den Hjælp han forlanger. Opdag den Skyldige, og skaan ham ikke, efter fire og tyve Timers Forløb vil din Søn ikke finde Skaansel hos mig. Du tier . . . betænker Du Dig allerede?

Palafonzo.

Alf, min Konge! I er saa ung, og jeg er saa gammel. I seer kun Maalet, jeg beregner Veien før man naaer det.

Kongen.

Bægrer Du Dig da for at at opfylde dit Løfte?

Palafonzo tier et Dieblif.

Jeg tager mod de Betingelser I har stillet mig.

Kongen.

Du vil formodentlig støde paa nogle Bansteliigheder i dit Forehavende.

Palafonzo.

Man maa see til at overvinde dem.

Isaon.

Og at vinde Seir, det forstaae vi To os paa.

Kongen.

Bed hvilke Midler tænker Du at vinde?

Palafonzo.

Først ved Hjælp af mit Hoved, dernæst ved Hjælp af mine Arme.

Isaon.

Ikke at tale om, at vi hvergang det kniber, have fire Arme.

Kongen.

Til Bærket da! alle Døre staa jo aabne for Dig.

Palafonzo.

Nei, min Konge! ikke alle, der er een, som jeg nu gaaer for at aabne.

Kongen.

Hvilken?

Palafonzo.

Fængslets.

Han vinker ad Isaon, hilser og gaaer med ham.

En gl. Soldat.

Tyvende Optrin.

Kongen. Azarena.

Kongen.

Azarena! De har hørt Alt hvad her er foregaaet, og maa staa denne Mand bi i hvad han forlanger.

Azarena.

Ja, Eders Majestæt!

Kongen.

Jøvrigt beder jeg Dem, ikke at glemme, at der i hele Verden kun er os To, som kjender denne ulykkelige Historie. — Skulde den Skyldige altsaa blive røbet, vil jeg maaskee ikke kunne drage Dem til Ansvar derfor, men De vil alligevel indsee, at en saa stor Ubehændighed umulig lader sig forene med Opfyldelsen af deres Ønsker. Gaaer.

Et og tyvende Optrin.

Azarena, strax efter Pazarillo.

Azarena.

Altting lykkes for mig inat. — Den unge Pige. — Duellen, ere ligesaamange Trappetrin opad imod mit Maal. Det er saagodt som allerede naaet. Ingen uden jeg og Kongen kjender Hemmeligheden.

Lazarillo

fløitende, stiller sig foran Azarena.

Om Forladelse, Excellence! skulde der ikke hændelsesviis findes Noget, hvormed jeg kan være Dem til Tjeneste?

Azarena.

Utter ham! . . . Du har da formodenlig hørt Alt, hvad her er foregaaet?

Lazarillo.

Det er som man tager det til. Jeg har ikke hørt Andet, end hvad Deres Excellence ønsker.

Azarena.

Følg med mig.

Lazarillo.

Det er umuligt. I den Iver hvormed jeg arbeidede for Dem, har jeg endnu ikke givet mig Tid til at spise tilaften. Førend vi gaa videre maa jeg derfor see at finde en eller anden trofast Ven, som vil laane mig sin Pung paa mit ærlige Ansigt.

Azarena.

Der! søger efter Pungen. Guds Blod! — Pungen! — Det gamle Fruentimmer vil kunne gjenfjende mit Baaben paa den.

Lazarillo.

Man maa altsaa faae den tilbage igjen.

Azarena.

Ja vist, men hurtig, — — hvor lang Tid
behøver Du dertil?

Lazarillo.

Ikke længer end Eders Excellence behøver til
at udfærdige min Bestalling som Capitain for Gen-
darmene.

Læppet falder.

Anden Act.

Første Optrin.

En aaben Forsal i Justitspaladset, med Dørre paa begge
Sider. **Palafonzo** staaer omringet af en Mængde gamle
Soldater.

Palafonzo.

Nu vel da mine Venner!
Hvad her det gjælder I jo veed,
For tredie Gang jeg sender
Jer Byen rundt, afsted!
Agt vel paa Alt og arresteer
Enhver Mistænkelig, I seer,
Forhør Jer, forst og frit og leed,
Og bring mig saa Bessed.

Chor.

Agt vel paa Alt og arresteer
Enhver Mistænkelig, I seer,
Forhør og forst og frit og leed
Og bring ham saa Bessed.

Palafonzo.

Snart er den Frist udrunden,
 Hvortil jeg bandt mig ved mit Ord,
 Endnu har jeg ei funden
 Det allermindste Spor.

Chor.

Snart er den Frist udrunden o. s. v.

Palafonzo.

Ved alle Stadens Porte maa
 Der holdes Vagt og passes paa,
 At Ingen bort skal snige sig,
 Som ei fik Pas af mig.

Chor.

Ved alle Stadens Porte maa o. s. v.

Isaon.

Men Palafonzo! Du jager jo omkring med
 dine Kammerater, som om det kunde være i gamle
 Dage.

Palafonzo rækker ham Haanden.

At Isaon! tal ikke om gamle Dage.

Isaon.

Hvorfor ikke? Der er dog Ingen af os der
 har glemt dem. synger:

1

J huske vist den svundne Tid,
 Med al dens Lyst og rige Smerte,
 Da Alt var Jubel, Stoi og Strid,
 Og lutter Solskin i vort Hjerte.

Da fandt vi ingen Byrde tung,
 Og sloges, saa det spurgtes vide,
 Som man kun slaaes naar man er ung,
 Og som man aldrig meer kan stride.

2.

Hvor var dog Livet friskt dengang;
 Men det er længe, længe siden;
 Nu har vi glemt vor Jubelsang,
 Det sorte Haar blev hvidt med Tiden.
 Hvad siger det? — Hvi sørger Du?
 Lad briste, hvad der ei kan bære,
 En Side er dog frisk endnu,
 Det er den venstre, Kjære!

Palafonzo og Soldaterne gaa.

Andet Optrin.

Azarena. En Betjent.

Azarena.

Har Du nu ret forstaaet mig? — Du lader
 strax gaa Bud til Storingvisitoren, om at jeg
 endnu i Formiddag haaber at træffe ham ude paa
 hans Landsted. Min Vogn skal være parat. Saa-
 snart Lazarillo har bragt mig den Bædder jeg venter,
 tage vi fra Byen. Til den Tid er jeg ikke hjemme
 for Nogen.

Tjeneren gaaer.

Tredie Optrin.

Azarena, strax efter Lazarillo.

Azarena.

Det er et ypperligt Indfald. — Jeg reiser
 bort fra Byen i de fire og tyve Timer, der er

indrømmet vor ny Overdommer. — Jeg vil da hverken kunne røbe mig selv, eller hjælpe ham. — Imidlertid benytter jeg denne Frist, og stemmer Hans Majestæts Skriftefader til at virke for den vordende Forsteminister. Lazarillo viser sig. Ah! jeg venter paa Dig.

Lazarillo.

Med min Udnævnelse?

Azarena.

Nei, for at faae Pungen.

Lazarillo.

Desværre, det har ikke været mig muligt, at fæste den tilbeie. Det gamle Fruentimmer vilde idag ikke sætte rigtig Tro til min Lidenstabs, hun lo ad mine Forsikringer, spottede mine Bønner og paaastod, at hun havde brændt Pungen.

Azarena.

Og Du vover endda at vise Dig for mig, Elendige! Gaa din Vej, og kom aldrig mere for mine Dine.

Lazarillo.

Deres Excellence har altsaa glemt min Jver, De fornægter mine Tjenester. — De jager Urlig- heden og Hengivenheden paa Porten? — Godt! jeg har da kun tilbage, at bevidne Dem min Smerte, for jeg gaaer hen og søger mig en anden Herre i den ny Overdommer.

Azarena.

Capitain Palafonzo?

Pazarillo.

Tusind Tak, fordi De hjælper mig paa Navnet.
— Det var netop ham jeg meente. Siden jeg lærte Dem at kjende, har jeg faaet saadan Smag for Politiet, tidligere laa jeg altid i Klammeri med det. Jeg vil hjælpe ham med at finde Den han søger efter.

Azarena forstende.

Har Du nogen Anelse om, hvem det er?

Pazarillo.

Endnu ikke. Da Historien gik for sig, veed De nok jeg spadserede inde i Haven i deres Tjeneste, men jeg har lange Dine og en god Næse, jeg sporer, og jeg finder. De skal faae det at see.

Azarena.

Jeg tvivler om det. Griber en Klokke for at ringe.
Pazarillo standser ham.

Pazarillo.

Hvad har De i sinde?

Azarena.

At lade Dig arrestere.

Pazarillo.

Mig arrestere? — Excellence! tov et Dieblif.
— — Jeg har en Kjæreste — — hun er nydelig,
— men jaloux — rædsom! — hun tvivler om

min Moralitet — — hun har maaskee Grund dertil — — — oprigtig talt! — — jeg er ikke saa dydig som jeg burde være, — — — men det bliver imellem os. — Azarena ringer. En Tjener kommer. Pazarillo vedbliver dæmpet: Jeg har været nødt til at fortælle hende hvor jeg var inat, — jeg nævnede deres Søn — Hun vil gaa til Storingvisitoren og røbe, hvor han skjuler den lille Nonne.

Azarena.

Han er jo flygtet.

Pazarillo.

Ja fra Dem, men han opholder sig endnu her i Byen.

Azarena.

Den Ulykkelige!

Pazarillo.

Afsides. Nu trækker Bygen over. Høit. Jeg veed ikke, hvorfor den lille næsvise Fyr der, staaer og lytter efter vor fortrolige Samtale. — Maaskee Deres Excellence vil befale ham at gaa sin Vej.

Azarena.

Gaa! Tjeneren gaaer. Du kjender hans Skjul?

Pazarillo.

Jeg og min Kjæreste, hvis jeg skulde komme til nogen Skade, kunde hun være udelikat nok til at fortælle Alt til Storingvisitoren.

Azarena.

Hvorfor har han ikke forladt Byen?

Pazarillo.

Jeg har lovet ham et Pas, som kunde bringe ham over Grændsen.

Azarena

sætter sig og siger, medens han skriver.

Du skal faae det, sørg blot for, at han kommer bort, siebliffeligt!

Pazarillo.

For at han kan komme bort maa Deres Excellence lade mig blive.

Azarena.

Bliv da.

Pazarillo indsmigrende.

For at jeg kan blive maa jeg have deres Bøfte paa den omtalte lille Post.

Azarena.

Tjen mig tro, vær taus og skaf ham bort, saa skal Du faae den. Giver ham Papiret. Der! — gaa nu og lad Ingen komme ind.

Pazarillo.

Det er ikke muligt at hindre det. Palafonzo har besat Paladset med sine gamle Kammerater, fra Invalidekasernen. Der har De ham allerede.

Azarena.

Lad os være alene.

Lazarillo.

Sanct Sebast! fikken et Børløs Du skal faae,
din gamle Skjelm! — Jo længer Du venter, des-
tykkere bliver det. Gaaer.

Fjerde Optrin.

Azarena. Palafonzo.

Azarena.

Hvem er De, som vover at træde uanmeldt
herind?

Palafonzo.

Deres Excellence kjender mig ikke? Jeg har
dog allerede een Gang før staaet ligeoverfor Dem.

Azarena.

Ah! De er jo Capitain Palafonzo! Over-
dommer for fire og tyve Timer. Jeg husker blot
ikke, at jeg tidligere har havt den Fornøielse at
tale med Dem.

Palafonzo.

Det er ogsaa næsten et halvt Aar siden. Jeg
søgte den Gang om Overførsterposten i Caravelos.

Azarena.

Og De fik den ikke?

Palafonzo.

Nei, De smilte ad mig og tilføiede, at man
for at nærme sig Dem, maatte have Anbefalinger.

Azarena.

Og dem manglede De?

Palafonzo.

Jeg havde kun disse Skrammer i mit Ansigt, men for at forstaa, at Hr kunne være en Anbefaling, maa man selv have kjendt til Saar, og det har Deres Excellence heldigviis ikke. Som sagt, De viste mig bort. I dag kommer jeg igjen.

Azarena.

Med bedre Anbefalinger?

Palafonzo.

Ikke bedre, men med andre.

Azarena.

For Exempel?

Palafonzo.

Denne Pung.

Azarena.

Tilforladelig! det er en Pengepung, endogsaa en meget smuk, jeg indseer blot ikke, hvorledes den skulde kunne tjene til Anbefaling for Dem.

Palafonzo.

Deres Excellence har dog igaar Aftes leveret den til Donna Pagitta, udenfor hvis Binduer det unge Menneſke blev dræbt.

Azarena.

Hvorledes er den da kommen i deres Hænder?

Palafonzo.

Meget naturligt. Men tillad, før vi gaa videre, at jeg sætter mig, jeg er træt. — Vil Deres Excellence ikke ogsaa tage Plads. Det kunde muligt hænde sig, at vor Samtale blev noget langvarig.

Azarena.

De er saa opmærksom. — Det var altsaa denne Pung —

Palafonzo.

Ja, som Deres Excellence antog, kunde blive et Bevis imod Dem, og derfor lod forlange tilbage. — Jeg kom først.

Azarena.

Man har altsaa angivet mig for Dem?

Palafonzo.

Det behøvedes ikke, jeg kjendte det Vaaben der var udslyet paa Pungen.

Azarena.

Og alt det har De opdaget. Det er jo en ualmindelig Virksomhed i saa kort Tid.

Palafonzo.

De spotter mig.

Azarena.

Nei, jeg beklager Dem. De vil aldrig naae det Maal De stræber til. De mener, at en Dommer maa kunne opdage og straffe enhver Uret, og jeg

forsikrer Dem, at hvis man blot vilde optegne alle de Forbrydelser, De i deres korte Regeringstid ikke har været istand til at opdage, saa vilde det blive en meget stor Bog.

Palafonzo.

Det kan være. Dersom man vilde optegne alle de Forbrydelser, De i deres lange Regeringstid har været istand til at opdage, vilde det maaskee kun blive en meget lille Bog.

Azarena.

Hvad har De meent med at bringe mig denne Pung?

Palafonzo.

At De til Gjengjeld vilde fortælle mig, hvad De veed om de to Maffer, der iastes snege sig omkring Donna Glenas Huus. De var selv den Gne. Det er den Andens Navn jeg ønsker at vide.

Azarena.

De fordrer og forlanger. De bærer Dem jo ad, som om det gjaldt om at løbe Storm, men vi befinde os ikke i Krigen. Der tager man, her beder man.

Palafonzo.

Lad os ikke spille Tiden med Betragtninger over Krigen. Hvis det kom an paa at løbe Storm, vilde jeg uidentvivl bedre være paa min Plads, end De. Deres Excellence vil ikke nægte, at De har givet denne Pung til Donna Pagitta.

Azarena.

Og hvis jeg nu alligevel nægter det, hvad saa? De forlanger Oprigtighed af mig. De skal faae Noget, som De endnu trænger mere til, — et godt Raad. Opgiv denne frugtesløse Virksomhed, forlad Byen inden en Time, strax, saa vil jeg af Deeltagelse for Dem, reent ud sagt af Medlidenhed, see at frelse deres Søn. Tro mig, denne gang vil De bedre sikre deres Lykke ved at flygte, end ved at kæmpe.

Palafonzo.

Alt Excellence! vi To ere forskjellige i Alt. De tænker kun paa Lykken. Jeg maa ogsaa tænke paa min Ære.

Azarena.

Er Æren da ikke Lykke?

Palafonzo.

Jo! men undertiden er Lykken ingen Ære.

Azarena.

Det er vist meget belærende, hvad De der siger, jeg beklager kun, at jeg ikke har Tid til at tøve her længer. Han vil gaa. Palafonzo stiller sig iveien for ham.

Palafonzo.

De kommer dog til at vente lidt endnu. Damen De gav denne Pung, venter herude. Maaskee hendes Sukommelse kunde være bedre end Deres Excellences.

Azarena.

Ah Hr. Capitain! Det lader til, at De troer Dem hjemme i mit Huus.

Palafonzo.

Tilgiv mig Excellence! Naar man først har havt Mod til at krybe op i Ornens Rede, maa man heller ikke være bange for at hvile ud i den. Taler ud af Døren. Isaaon! lad Donna Pagitta komme ind.

Azarena.

De kjender saagar Løndørene i Paladset.

Palafonzo.

medens Isaaon og Pagitta komme.

Det var igjennem denne Dør, De sidst viste mig bort.

Femte Optrin.

Azarena. Palafonzo. Pagitta. Isaaon.

Pagitta

Seer sig om og udbryder idet hun faaer Die paa Palafonzo.

Naa, det er da godt, at jeg endelig træffer Dem. Jeg maa rigtignok tilstaa, at De viser en høist besynderlig Opførsel mod os, Hr. Capitain. Jøff fortælle, at De er bleven Minister og at De altsaa kan gjøre Alt hvad De vil. Jo, De er rigtignok en rar Minister! istedetfor at skaffe deres Søn et bedre Embede og høiere Rang, eller hvad der nu saadan hører til Skik og Brug her i Portugal, gaaer De hen

og kaster ham i Fængsel, og lader mig og Elena —. Seer Azarena og neier. Om Forladelse Excellence! jeg saa Dem ikke. — Siden Ministeren i vor egen Familie ikke duer til at hjælpe os, kommer jeg til at bede om deres Bistand.

Azarena.

Og den tilbyder jeg med Glæde en saa elst-
værdig Dame. Hvad har De at beklage Dem over?

Pagitta.

Dæmpet. Jeg synes jeg skulde kjende denne Stemme. — Høit. Vi have oplevet uhorste Ting i denne Morgen. Capitain Palafonzo lader os bortføre fra vort Huus, udsætter os paa vor Bei her til Paladset for at befigges af en Flok affkvelige gamle Invalider. — Standser og seer sig om. Hvor her er nydeligt, her skulde vi vel bo i Fremtiden? — Hvad jeg har udstaaet i denne Dag — — og den ulykkelige Josef! — De maa strax give ham fri, Elena har gaaet og ventet paa ham siden igaar Aftes. Hun bestiller ikke Andet end at græde.

Palafonzo.

De ventede Josef igaar Aftes?

Pagitta.

Ja, han skulde jo gaa med os til Festen. Finder De det saa besynderligt?

Palafonzo.

Aldeles ikke, ligesaaalidt som at De fulgtes med en Anden, da han ikke kom.

Pagitta.

Hvem siger det?

Palafonzo.

Naturligviis Folt som have seet Dem.

Pagitta.

Nu ja, jeg behøver hellerikke at gjøre nogen Hemmelighed heraf. — Den fjære Elena! hvor hun vil blive glad over at bo her, i dette deilige Pallads. Det var da ogsaa det Mindste, De kunde gjøre for hende.

Palafonzo.

Jeg afbrød Dem. — De var altsaa tilstede ved Festen iafte?

Pagitta.

Ja vist var jeg. Det stakkels Menneſte, som fulgte mig, er da ogsaa forsvunden. Veed De hvad, Capitain, jeg finder det meget beſynderligt for en Miniſter, at begynde ſit Regimente med at lade hele ſin egen Familie arreſtere.

Palafonzo.

Giv Dem tilfreds, Donna Pagitta, det ſtakkels Menneſte har det langt bedre end De troer. Han ſender Dem ſin Hilsen med dette Minde. Han giver hende Pungen.

Pagitta.

Denne Pengepung! — De tager beſtandig feil. Jeg kan ikke udſtaa ham, ſom gav mig den.

Palafonzo.

Birkelig?

Pagitta.

Tænk Dem blot Excellence, iastes stille to Maffer sig iveien for mig. Den Gne hilser, fortæller mig en Mængde dumt Løi, og beder om Lov til at spadserere med mig. Jeg viser ham bort, og saa har Menneſket den Driftighed at ſtikke denne Pengepung til mig.

Azarena.

Fordi De viſte ham bort?

Pagitta.

Nei, for at faae mig til at blive. Hvad ſynes De?

Azarena.

Det er næſten utroligt.

Palafonzo.

Men De beholdt alligevel Pungen?

Pagitta.

Af Forbauselse over hans Driftighed. Da jeg vilde kaſte den for hans Fodder, var han borte.

Palafonzo.

De kjendte ikke diſſe to Maffer?

Pagitta.

Ikke det Ringeſte.

Palafonzo.

Bilde De hellerikke kunne gjenkjende Den, der tilstalte Dem?

Pagitta.

Jo, det kan De forlade Dem paa.

Palafonzo.

En Forbigaaende paastod, at han i Høide og Udseende skulde ligne mig.

Pagitta.

Ja, noget men dog ikke meget. — Hvornaar skal vi flytte ind her?

Azarena.

Ja, og en Anden paastod, at han lignede mig.

Pagitta neier.

Han maatte rigtignof ønske det. Det var en styg, gammel Mand, et sandt Uhyre. Han haltede desuden.

Palafonzo.

Naa, han haltede.

Pagitta.

Ja, og stammede.

Azarena.

Det er jo et høist betegnende Signalement, hvis De nu ikke opdager Synderen, maa det være deres egen Skyld, Sennor Palafonzo.

Palafonzo.

Isaon! Beed Donna Elena komme herind.

Isaon gaaer.

Sjette Optrin.

Elena. Palafonzo. Azarena. Pagitta.

Isaon i Baggrunden.

Elena.

De har ladet mig kalde, Sennor. — Jeg kommer fra Don Josefs Fængsel. Man fortalte, at hans Sag stod slet, at Lovene mod Dueller vare strenge, og at Intet vilde være istand til at frelse ham. — O, men det er ikke muligt, han er jo uskyldig. De vil frelse ham.

Palafonzo.

Jeg vil gjøre hvad jeg kan derfor, mit stakkels Barn. — Men Du maa hjælpe mig.

Elena.

Jeg —? Ja De har Ret, jeg vil gaa til Kongen og bønfalde ham om Naade for Josef.

Azarena.

Kjender De da Hans Majestæt Kongen, Sennora?

Elena.

Nei, jeg har aldrig seet ham, men det behøves jo ikke heller, han vil lytte til mine Bønner, fordi han er retfærdig, han vil opfylde dem for deres Skyld, Sennor Palafonzo!

Palafonzo.

Åh, mit Barn! her vil Andet til end Bønner. For at bringe Ild af Staal maa man selv være

af Steen. — Det er ikke fra den Side Hjælpen skal komme. — Du maa erindre Dig enhver Omstændighed ved dit Møde med den ubekjendte Masse, og fortælle mig, hvad Du veed om ham.

Elena.

Jeg har jo allerede betroet Dem Alt. — Idet jeg forlod ham, saa jeg ham fra mit Bærelse kæmpe med Gomez og dræbe ham.

Palafonzo.

Han nævnede ikke sit Navn?

Elena

Nei, — men o Sennor Palafonzo! hvis det kommer an derpaa, saa ere vi frelst. Han nævnede ikke sit Navn, men han gav mig en Ring.

Palafonzo.

En Ring!

Azarena hestig.

Det er umuligt! De maa tage feil, Sennora!

Palafonzo.

Hvoraf veed Deres Excellence det?

Azarena.

Jeg formoder blot, — det forekom mig usandsynligt.

Elena.

Her er Ringen.

Azarena.

Ja ganske vist, det er en Ring, jeg indseer blot ikke, hvad den vil kunne oplyse om.

Palafonzo.

Maaſtee dog, der ſtaaer et Navn i den.

Gaaer til Vinduet.

Azarena affides.

Den Uforſigtige! dermed have vi formodentligt tabt hele Spillet. Gøit. Nu — Navnet?

Palafonzo.

Det er noget utydeligt.

Azarena.

Tillader De, at jeg hjælper Dem. Palafonzo giver ham Ringen. Ja, om det juſt ikke er et Navn, ſaa ſtaaer rigtignok tre Ord i Ringen. — „absens tamen præsens“, det vil ſige, ſkjøndt fraværende, er jeg dog tilſtede. Leverer Palafonzo Ringen. Forreſten kan Alverden ſkrive et Tankesprog. Med Henſyn til den Ubekjendte, vil Sennor Palafonzo, ſom er ſaa klog og ſaa ſkarpsindig, kunne forklare Sennora, at dette ikke oplyſer det Allerringeſte.

Palafonzo.

De har Ret, Excellence — ikke det Allerringeſte. Gaa Du kun mit Barn! lad os være alene.

Elena gaaer.

Syvende Optrin.

Azarena. Palafonzo. Pagitta. Isaon
i Baggrunden.

Azarena.

De tillader vel ogsaa at jeg gaaer. Jeg staaer i Begreb med at foretage en lille Reise, og De har maaskee Noget at afhandle med den gamle Dame.

Pagitta.

Gamle Dame! hvad horer jeg — denne Stemme! — der gaaer et Lys op for mig. Sennor Palafonzo! jeg har taget feil. De skal ikke bryde Dem om Noget af det jeg nylig sagde. Behag at vente lidt Excellence.

Palafonzo.

Hvad mener De.

Azarena.

De spilder min Tid, dyrebare Sennora!

Pagitta.

Jo vist! hold Dem kun til det andet Udtryk: gamle Dame! det er dog ikke første Gang De bruger det. Siden det er Capitain Palafonzo saa magtpaaliggende at vide, hvem der gav mig denne Pengepung —

Palafonzo.

Nu vel!

Pagitta neier.

Der staaer han, det var Deres Excellence.

Azarena.

Mig — det gamle Uhyre?

Pagitta.

Jeg beder om Forladelse, men det var Dem.

Azarena.

Mig, der halter og stammer?

Pagitta heftig.

Bed Guds Moder! De var den Gne af de to Maffer. Den anden veed jeg ogsaa Besked om.

Palafonzo griber hendes Haand.

Saa har de frelst min Søn fra Døden.

Azarena.

Men Ulyffelige! betænk dog, hvad De siger.

Pagitta neier.

Deres Excellence skal ikke være bange, jeg overveier mine Ord, bedre end De. Medens jeg ventede ude i Forgemaffet, hørte jeg fortælle at det unge Menneſte der iastes kom tilskade, var bleven bragt til de hellige Dominicaneres Kloster i Sanct Stefansgaden og at han levede endnu.

Palafonzo.

Han lever endnu?

Pagitta.

Som jeg siger. Jeg har nævnet den ene Masse, faae nu den Saarede til at nævne den Anden.

Palafonzo.

Godt Donna Pagitta, jeg er Dem meget taknemmelig for denne Dplysning.

Pagitta.

Saa tillader De maaskee at jeg gaaer.

Palafonzo.

Hvorhen De behager.

Pagitta neier.

Tjenerinde, Excellence! Hvor gammel jeg er, saa har Alderen dog Gudsfelov endnu hverken svækket mit Syn eller min Hørelse. gaaer.

Ottende Optrin.

Palafonzo. Azarena. Isaon.

Palafonzo til Isaon.

Du hørte, hvad hun sagde.

Isaon.

Ja.

Palafonzo.

Man maa tale med den Saarede, og faae ham til at sige, hvad han veed.

Azarena.

Det er Dem formodentlig ubekjendt, at en Dommer, for at kunne trænge ind i et Kloster, behøver en Tilladelse fra Overprioren.

Palafonzo.

Nu vel, man skaffer sig en saadan Tilladelse.

Azarena.

Vist gjør man, Overprioren befinder sig rigtignok i dette Dieblif uheldigviis paa en Reise, omtrent 40 Mile fra Staden. Den Gnefte der i hans Sted kunde skaffe Dem Adgang til Klosteret, er hans Majestæt Kongen, men jeg tvivler om, at han gjør det. Inquisitionen holder ikke af, at man vover sig ind paa dens Enemærker. Det forekommer mig i det Hele taget, at De i dette Dieblif har overseet et Bink, som Tilfældet gav Dem. Den gamle Donna har allerede meddeelt saa værdifulde Dplysninger, at De burde lade hende blive her. — Hun veed maaskee endnu mere end hun sagde.

Palafonzo.

Hun havde ikke synderlig Lyst til at blive.

Azarena.

J saa Tilfælde twinger man hende dertil. Hvad mig angaaer, saa vil jeg ikke spille deres kostbare Tid længer. Jeg gaaer og vil see at hindre Dem i at sætte den stakkels Saaredes Liv paa Spil for en tvivlsom Dplysning.

Palafonzo.

De gaaer Excellence?

Azarena.

Ja til Kongen.

En Tjener kommer.

Hans Majestæt Kongen ønsker at tale med
Deres Excellence. Tjeneren gaaer.

Azarena.

Ah! saameget destobedre. De seer, hvorledes
Tilfældet hjælper mig. Det er det, jeg raader
Dem til at benytte. Han vil gaa.

Palafonzo.

Jeg skal huske paa det. — Et Ord endnu.
Deres Excellence meente, at jeg kunde have ladet
Pagitta arrestere.

Azarena.

De kan lade den halve By arrestere, hvis det
behager Dem.

Palafonzo.

lægger sin Haand paa hans Skulder.

J saa Fald arresterer jeg Dem.

Azarena.

Mig? De spørger nok.

Palafonzo.

Nei, dertil er min Tid for knap. De raadede
mig jo nylig at benytte Tilfældet. Behag at
træde ind i Værelset her.

Azarena.

Beed De, hvad De vover?

Palafonzo.

Sagde De ikke, at jeg havde Loven paa min Side.

Azarena.

Har De ogsaa Retten paa deres Side?

Palafonzo.

Det maa Deres Excellence bedømme, som har givet Loven.

Azarena.

Jeg skulde godvillig lade mig arrestere af Dem?

Palafonzo.

Hvis De foretrækker, at vi skulde bruge Magten, kan det ogsaa lade sig gjøre. Isaan! sex Mand ind! Isaan aabner Døren i Baggrunden, man seer Gangen udenfor besat af Soldater.

Azarena.

Jeg adlyder.

Niende Optrin.

Idet **Azarena** vil gaa stifter **Lazarillo** Hovedet ind af en Sidedør. **Palafonzo**. **Isaan**.

Lazarillo kommer ind.

Om Forladelse! Jeg kommer blot for at spørge, om der var Noget, hvormed jeg kunde være mine Herrer til Tjeneste.

Palafonzo.

Hvem af os er det, Du tilbyder din Tjeneste?

Lazarillo.

Naturligviis Den, som behøver den.

Azarena.

Saa maa det vist være mig, siden jeg er i Begreb med at blive arresteret.

Lazarillo.

Deres Excellence arresteret? — Det finder jeg oprørende. Man burde idetmindste først have givet Dem Tid til at udfærdige min Bestalling.

Azarena.

Det kan skee endnu. Den venter blot paa min Underskrift. See der! Skriver og hvister, idet han leverer Lazarillo Bestallingen. Gaa til Kongen og sig jeg er arresteret.

Lazarillo.

Lægger Bestallingen forsigtig sammen. Sanet Sebast! — Du kan stole paa, der skal blive illumineret ordenlig for Dig. — Din gamle Tysak!

Palafonzo.

Isaon! før hans Excellence ind i Bærelset og bevogt Døren.

Isaon.

Deres Excellence ønskede nylig at vide, hvorledes man bærer sig ad i Krigen, og hvordan vi

pleie at beseire Modstand. Her seer De en lille
 Prøve paa begge Dele. Slaaer paa Sablen. Altsaa,
 Marsch.

Arena føres ind i næste Børrelse.

Tiende Optrin.

Pazarillo. Palafonzo. Isaon ved Døren.

Palafonzo.

Nu os To. — De tilhører altsaa Justits-
 ministeren?

Pazarillo.

Paa ingen Maade. Jeg er i Et og Alt til
 deres Tjeneste dyrebare Sennor.

Palafonzo.

Jeg har ingen Brug for Dem.

Pazarillo.

Det hører jeg overalt. — Jeg har lidt utro-
 lige Ulykker i denne Verden. Jeg er en Ven af
 deres Søn, jeg er forlovet med Donna Pagitta.
 Der maa absolut findes Noget, hvori jeg kan være
 Dem til Tjeneste. Dnsfer De Bud til Fangen?
 jeg forstaaer mig paa at krybe over Muren. Jeg
 har ikke min Lige i at gjøre falske Nøgler. Trænger
 De til et Vidne? — jeg gjør saamange Eder som
 De vil, for en Ducat Stykket. Jeg kan spille paa
 Mandoline for deres Venner og slaa Dinene ud
 paa deres Fjender. Siden igaar Aftes har jeg
 ikke bestilt Andet end at rose Dem for alle Menneſker.

Palafonzo.

Har De ikke Andet at tage Dem for?

Lazarillo.

Jo jeg har ogsaa en mindre behagelig Pligt: at sørge lidt for mig selv. Den tvinger mig i dette Dieblif til at gaa til Hans Majestæt Kongen, og fortælle ham, at De holder Don Azarena inde-spærret.

Palafonzo.

Ah, De vil røbe mig.

Lazarillo.

Gud velsigne Deres Excellence, jeg vil blot være General for Gendarmene.

Palafonzo.

Hvis jeg kunde hjælpe Dem dertil. Hvad saa?

Lazarillo.

Saa vilde jeg sige: Excellence! De Fornemme besidde alle mulige Dyder og kun een Svaghed: en kort Hukommelse. Giv mig deres Løfte skriftlig, blot een eneste Linie, som siden kan være mig en Talsmand til deres Raade, den skal gaa i Arv til min Familie. Afledes. Han bider paa. Na Sanct Sebast! Sanct Sebast! veed Du hvad jeg mener?

Palafonzo til Isaa.

Undersøg ham.

Lazarillo.

Hvad for Noget! undersøge mig. Deres Søn
Ben. Donna Pagittas Forlovede?

Isaon.

Det faaer ikke at hjælpe.

Lazarillo.

Jeg har ikke det Mindste hos mig.

Palafonzo

modtager et Papir af Isaon.

En Bestalling. Leverer L. Papiret tilbage.

Isaon.

Her er et andet Document.

Lazarillo.

Jeg beder Dem, rør det ikke. Det er et
Kjærlighedsbrev fra en meget fornem Dame. —
En Haarlof fra Kronprindsessen.

Palafonzo.

Et Pas for Juan Azarena og en Dame.
Formodenlig Ministerens Slægtning?

Lazarillo.

Hans kjædelige Søn. Deres Excellence gjør
derfor bedst i, at levere mig det tilbage.

Palafonzo.

Jeg vil dog betænke mig lidt paa det. Der
kommer Nogen. Før Sennor Lazarillo ud i Bagt-
stuen og lad ham blive bevogtet.

En gl. Soldat.

Lazarillo.

Aa Sanct Sebast! din gamle Alodrian! Er
det Lønningen for alle mine Løfter og Bekostninger
paa Dig? Gaaer med Isaon.

Ellevte Optrin.

Kongen. Palafonzo, strax efter Isaon.

Kongen.

Ah Palafonzo! Du her, og omringet af dine
gamle Kammerater. Du er altsaa i fuld Virk-
somhed. Hvad har Du opdaget?

Palafonzo.

Ikke synderligt min Konge. Jeg kjender endnu
kun den Ene af de to Mæster, som iastes listede
sig omkring Donna Glenas Huus.

Kongen.

Hvem var da det?

Palafonzo.

Jeg veed ikke, om jeg bør nævne ham. Hvis
nu denne Mand var Eders Majestæts Fortrolige.

Kongen.

Min bedste Fortrolige er Retten.

Palafonzo.

J saa Fald vil denne Fortrolige kunne være
min Talsmand, naar jeg forlanger Lov til at be-
søge Dominicanerklostret, hvortil man har bragt
den Saarede.

Kongen.

Ogsaa det veed Du. Nu ja, den unge Mand lever, jeg har imorges sendt min Læge til ham, men alle de Oplysninger han kunde give var at han sægtede med en ubekjendt Mafte. Jeg har forresten beselet, at man ikke lægger Dig nogen Hindring iveien for at besøge Klostret.

Palafonzo.

skriver nogle Ord medens han siger.

Isaon! stik en Mand derhen.

Kongen.

Hvem var saa den Gne af de to Mafter?

Palafonzo.

Azarena.

Kongen.

Hvad siger Du? En gammel Mand, som gaaer med Hovedet fuldt af Planer til at blive Forste-minister i Portugal, skulde give sig af med et saa ungdommeligt Eventyr? Det er dog ikke sandsynligt. Hvor er han?

Cazarillo

stikker sit Hoved igjennem en Dørrude i Baggrunden.

De har arresteret ham, han sidder og fuggelurer inde i Bærelset, her næst ved.

Isaon tager Papiret, Palafonzo leverer ham, gaaer og kommer strax efter tilbage igjen.

Kongen.

Du har arresteret ham? Nu ja, Du maa jo have dine Beviser. Den Anden, den egenlige Skyldige, hvad veed Du om ham?

Palafonzo.

Intet.

Kongen.

Men Du vil opdage ham, jeg stoler derpaa. Jeg kjender Dig idag bedre end igaar. Jeg har læst dit Navn og dine Bedrifter paa Listen blandt min Faders gamle Soldater.

Palafonzo.

Lad os kun glemme mine Bedrifter. De have ikke nyttet mig Noget.

Isaon fra Baggrunden.

Og dog stode de opskrevne paa et bedre Sted, end i Listen over de gamle Soldater.

Kongen.

Hvor da?

Isaon.

I eders Faders Grindring, Herre Konge! han maatte dø for at kunne glemme dem.

Kongen.

Du har da megen Grund til at beklage Dig over min Fader.

Palafonzo.

Jeg holdt saameget af ham, at jeg ikke tænkte paa at beklage mig. Jeg har heller aldrig gjort store Fordringer til Lykken.

Kongen.

Noget Lykke maa Du dog have kjendt. I dit Egteskab, for Exempel.

Palafonzo.

Ja vist! — i mit Egteskab har jeg kjendt til Lykke.

Isaon.

Han bedrager Ederes Majestæt.

Palafonzo.

Der er Ingen som taler til Dig.

Isaon.

Han bedrager Eder, siger jeg. Palafonzo har aldrig været gift.

Kongen.

Men han har dog en Søn. Nu ja! jeg har hørt noget Lignende før.

Palafonzo.

Jeg bad Dig om at tie.

Kongen.

Og jeg beder Dig om at tale.

Isaon.

Det behøves ikke naadigste Herre! her kommer det ikke saameget an paa at sige Eder, som at

lade Palafonzo vederfares Retsfærdighed. Det var da en Aften efter Slaget ved Goazin, at vi fandt en saaret Kammerat, som laa og klagede sig i en Grøft. Jeg dør, sagde han, men hjemme i Montes Claros boer min Hustru og min lille Søn, tag Dig af hende og lær Drengen at læse en Bøn for min syndige Sjæl. Dermed korsede han sig og luffede sine Dine.

Kongen.

Videre.

Isaon.

Ja saa er der ikke videre. Resten følger jo af sig selv. Palafonzo deelte sin Vønning med Konen til hun døde. Hendes Søn blev hans Søn.

Palafonzo.

Den Saarede var min Kammerat. Man maa holde hvad man lover.

Kongen.

Og din Pleiesøn var altsaa trolovet med Donna Elena, som man fortæller Du har ladet føre bort med Vagt.

Palafonzo.

Ja, det lod til at hun trængte til en Beskytter.

Kongen.

Mod hvem?

Palafonzo.

Maaskee imod sig selv. Fra nu af vil hun finde en Aarde til at forsvare sig.

Isaon.

Jeg tænker, hun vil finde to.

Kongen.

Godt Palafonzo! din Udsærd behager mig. Til og virk. Naar vi atter mødes, vil det ikke være mig men Dig, som affiger Dommen.

Gaaer, men standses ved Døren.

Palafonzo.

Naar vi atter mødes, vil jeg have opdaget den Skyldige, hvor han endog skjuler sig. Jeg har Modet og jeg har Retten paa min Side. Skeer det ikke, saa er det fordi Folk som jeg og mine Lige kun er vant til at slaaes i en ærlig Kamp, med aabent Ansigt, istedetfor at man her kryber i Skjul bag en Mæske og løber sin Vej naar man har myrdet. Skeer det ikke, Herre, saa kan I flette mig ud i eders Grindring, ligesom Eders Fader gjorde, og glemme, at Kongerne i gamle Dage havde Soldater. Jeg vil glemme, at de gamle Soldater ikke længer have en Konge.

Kongen.

Det er ikke mere Kongen, men Loven som dommer.

Gaaer.

Solote Dptrin.

Palafonzo. Isaon.

Palafonzo.

Nu Isaon. Afsted med Dig, søg og forst. Tiden gaaer og endnu veed vi Intet. Slynger sin

Arm om hans Skulder. Benyt din Ungdoms Snildhed, min Ven og Broder! handl som i gamle Dage, da Livet laa i et Sværdslag. Vi maa vinde Du! siden vi ikke have lært at tabe.

Isaon.

Desværre! jeg mærker, at jeg ikke længere er ung. Nu, da Ingen hører mig, tør jeg nok sige det. Jeg er bange for, vi tabe dette Slag.

Palafonzo.

Nei Isaon, tal ikke saa. Du, den braveste og meest uforsagte Soldat i Kongeriget, kan ikke frygte. Din Kind er bleven bleg og dine Hænder ryste, jeg seer det nok, men det er af Brede min Ven, fordi vi maa føre Kampen i Mørke, mod Dolkmordere, der ikke tør vise en ærlig Krigsmand deres Ansigt. Før kom det blot an paa at være den Modigste, her gjælder det om at være den Listigste.

Isaon.

Jeg er alligevel bange Palafonzo, men jeg hvisker det jo ganske sagte. Jeg holder langt mere af den Balplads, hvorpaa vi to tidligere sloges. Der dræbte man kun sin Fjende med Sablen, her fælder man sine Venner.

Palafonzo.

Ja, men ikke med Sablen.

Isaon.

Nei, med Tungen.

Synger.

Mel. fra første Optrin: I hufte vift osv.

Ja, mangel Kamp Du maa bestaa
 Mod List og Dumbhed, Løgn og Rænker.
 Og bedste Skaaler tømme maa,
 Som man til bredfuldt Maal Dig skænker.
 Naar saa det Hele vel er endt,
 Og Slaget vundet, Hjender bløde,
 Er tidt den Seir kun lidt bevendt,
 Hvorfor Du kæmped' Dig til døde.

Gaaer.

Trettende Optrin.

Palafonzo.

Han frygter, — jeg ogsaa. Hvorledes vil dog dette ende? En Soldat leverer Palafonzo nogle Papirer og gaaer igjen. Palafonzo læser. Don Azarena har en Søn. Ja det veed vi. Mistænkt for at have bortført en af Nonnerne i Sancta Marias Kloster. Det maa han om. Tager et andet Papir frem og læser. Don Juan Azarena arresteret, da han prøvede paa at liste sig ud igjennem Bagten ved Porten. — Gjennem Bagten. Og Passet her, — Kronprindsessens Haar-
 lof. — Ministerens Søn. Det dages! Jublende. Det dages! Gaaer til Døren, hvor Azarena blev indeluffet. Ja nu kan Deres Excellence gjerne komme ud igjen. De behøver ikke at vente længer.

Azarena.

Det er vift ogsaa snart paa Tiden, at vi gaa til Dommersalen. Saavidt jeg kunde see fra Vin-

duerne derinde, begynder Raadet allerede at samles. De er uidentivl forberedt. De har kunnet bruge deres Tid bedre end jeg var istand til. Jeg hørte Dem tale saa livligt herinde. De har forstet og De har opdaget — Ikke sandt?

Palafonzo.

Noget Excellence, men ikke Meget.

Azarena.

For Exempel?

Palafonzo.

For Exempel, at De har en Son.

Azarena.

Ja, den Opdagelse har der været Flere om at gjøre.

Palafonzo.

Det troer jeg gjerne, men der er maastee ikke Mange af disse, som veed, at han iastes under Festen bortførte en Nonne fra Sancta Marias Kloster.

Azarena.

Ja vist! man fortæller det. Nogle lægge endog til, at baade han og Nonnen ere sporløst forsvundne.

Palafonzo.

Deres Excellence behøver ikke at tro mere end Halvparten heraf.

Azarena.

Hvad mener De?

Palafonzo.

Deres Søn er ikke forsvunden, men arresteret.

Azarena.

Af hvem?

Palafonzo.

Af mig. Deres Excellence havde rigtignok forsynet ham med et Pas, men det manglede min Underskrift. Han blev standset i Porten af dem jeg havde sat til at bevogte den.

Azarena.

Lillader De, at jeg seer dette Pas?

Palafonzo.

Nei, jeg foretrækker at beholde det. Det er desuden saa kort siden det sidst var i deres Hænder, at De ikke kan have glemt det.

Azarena.

Min Søn er en Tusentast, en Vanvittig, jeg fornægter ham.

Palafonzo.

Men Historien vil dog kunne skade Deres Excellence, hvis den blev bekjendt. Jeg har skaaet Dem hidtil, men jeg gjør det ikke længer. Væg Mærke til mine Ord: De kjender ham jeg søger efter, ja De kan gjerne spare at nægte det, jeg troer Dem ikke. Jeg har tryglet og tigget, De

har svaret med Spot og Haan. De har troet at kunne tilintetgjøre mig, og det kan maaskee ogsaa lykkes, men ved Guds hellige Moder! det lover jeg, mit Fald skal idetmindste drage deres med sig.

Azarena.

Men Sennor Palafonzo! —

Palafonzo.

Di stille, det er mig der taler. Fra det Die-blik jeg sætter min Fod ind i Dommersalen, begynder mellem os To en Kamp paa Liv og Død, uden Skaansel og uden Naade. De søger Førsteministerposten, men jeg vil tilraabe det forsamlede Folk: vogter Jer for en Førsteminister, hvis Son vanhelliger vore Klostre, hvis første Handling er at udstøde falske Pässe til Klosterrovvere. Ja, ryst kun paa Hovedet, De troer mig ikke istand hertil. Det kommer af, at De hidtil kun har mødt Slaver, idag har De for første Gang truffet en Mand. Lad os saa gaa. Jeg har ikke mere at sige.

Azarena.

Men saa tøv dog lidt, Sennor Palafonzo! De overvælder mig jo aldeles. Hvis jeg nu aldeles tilfældigviis skulde komme i Tanker om Noget som kunde tjene Dem til Oplysning, saa — De sætter vel ikke stor Pris paa dette Pæs?

Palafonzo.

Naturligviis! det leverer jeg Deres Excellence tilbage.

Azarena.

Bilde det ikke være mere hensigtsmæssigt, om De leverede det til Den for hvem det var bestemt?

Palafonzo.

Deres Son? ogsaa det.

Azarena.

Det er sandt, han behøver jo ikke Pas, nu da De har ladet ham arrestere.

Palafonzo.

Jeg mener, vi slippe ham løs igjen, lad ham løbe i Guds Navn, lad ham beholde sin lille Nonne, den stakkels Pige vil maaskee være bedre gjemt i hans Arme end i Klosters.

Azarena.

Det forekommer mig ogsaa, at De nylig bemærkede, at Pasjet ikke var i sin Orden, at det manglede Noget.

Palafonzo.

Hvilket?

Azarena.

Ja det maa De jo vide, som har opdaget Manglen.

Palafonzo.

Deres Excellences Skarpsindighed fornægter sig heller aldrig, det mangler min Underskrift.

Azarena.

Ja, og det lader sig jo let rette, for her staaer Blæk og Pen.

Palafonzo skriver.

Nu mangler Passet Intet.

Azarena.

Ikke Andet end at være i min Søns Hænder.

Palafonzo.

Ogsaa det vil kunne skee, kalder ud: Don Manuello! besørg dette Papir til Den for hvem det gjælder, og vaag over, at man ikke lægger nogen Hindring iveien for hans Afreise.

Azarena.

Strax?

Palafonzo.

Nei, om en halv Time. — Saaledes har jeg da opfyldt mit Løfte til Deres Excellence! thi det følger af sig selv, at jeg umulig kan røbe en Sag, som ikke lader sig bevise. Nu kommer Touren til Dem.

Azarena.

Til mig. Hvad skal jeg gjøre? Jeg som ikke veed det Allermindste.

Palafonzo.

Tag Dem iagt, Excellence! hvis De skuffer mig saa dræber jeg Dem.

Azarena betænker sig lidt.

Beed De hvad, Sennor Palafonzo! Lad os gaa til Dommersalen. Maaskee de gode Ideer komme undervejs.

De gaa.

Tiortende Optrin.

Decorationsforandring til en stor Sal. Stole paa begge Sider og et ophøiet Sæde i Midten. Bag dette Sæde hænger et stort Maleri af en Ridder i Rustning og halvt nedflaaet Visir. Han hviler den ene Arm paa sit Skjold.

Pazarillo strax efter **Stefano**.

Pazarillo

sidder paa Dommersædet.

Det er ogsaa til at blive gal over. Ven med alle Partier og endda tabe Spillet. Jeg bliver aldrig Gendarme, og jeg havde dog saa gode Anlæg dertil. Uden at rose mig selv, tør jeg nok sige, at der ikke gives en Gartny i hele Byen, uden at jeg kjender ham, ikke en Slyngelstreg, uden at jeg jo skulde være Mand for at finde ud af den. Jeg har lidt en utrolig Mængde Ulykker, — det er sandt, her er jo Ingen. Na Sanct Sebast! det er Altsammen din Skyld; det kommer der ud af, at vælge sig saadan en gammel Klodrian til Patron. Ja, bi kun, Du skal rigtignok faae Børløs. Jeg maa see at slippe bort. Palafonzo begyndte med at arrestere mig, Azarena vil ende

med at lade mig hænge. Ad denne Dør blev jeg
luffet ind. Lad os prøve den ligeoverfor. Banker.

Stefano.

Her kommer Ingen ud.

Pazarillo.

Denne Ordre kan umuligt gjælde mig, Hr.
Lieutenant.

Stefano.

Hvem hører De da til?

Pazarillo.

Affides. Ja, hvem Djævelen hører jeg egentlig til?
Høit. Naturligviis til den gode Sag, Hr. General!

Stefano.

Hvem er De?

Pazarillo betænker sig lidt.

Capitain for Gendarmmerne. Her seer De min
Bestalling.

Stefano.

Godt! De kan gaa, men Bestallingen behol-
der jeg. Hvis der er begaaet nogen Feil, vil den
tjene til min Undskyldning.

Pazarillo.

Hvad for Noget. De beholder min Bestal-
ning. Den eneste Løn for alle mine Anstrængelser.

Stefano.

De kan hente den hos mig siden.

Lazarillo.

Det skal jeg, men gjem den endelig godt.
Det vil maaskee vare lidt, inden jeg kommer tilbage.

Stefano.

Gaa, Hr. Capitain, der kommer Nogen. Det er Palafonzo. Hvor han seer modfalden ud. Han er ikke kommen videre, end da han begyndte.

Lazarillo.

Staffels Mand. Jeg tager oprigtig Deel i hans Sorg. Det gaaer netop mig som ham. Jeg er heller ikke kommen det Ringeste videre, end da jeg begyndte.

Gaaer.

Femtende Optrin.

Stefano. Palafonzo, strax efter Azarena.

Palafonzo.

Det er altsaa Dommersalen?

Stefano.

Ja, og i Sideværelset der pleier Overdommeren at vente, til Raadet er samlet.

Palafonzo.

Godt. Hvis er dette Portræt?

Stefano.

Hans Majestæt Kongens. Han er afbildet i den Rustning hvormed han drog i Krigen. Andre sige, at han var saaledes klædt, da han drog ud for at møde Dronning Isabella.

En gl. Soldat.

Azarena træder frem.

Ja, og Andre, som endnu ere bedre underrettede, sige derimod, at Hans Majestæt er afbildet i den Tourneringsdragt han benyttede ved sin Gemalindes Indtog i Lissabon. Jeg skal nok fortælle Sennor Palafonzo Resten. Stefano gaaer. Fin-der De ikke ogsaa, at Hans Majestæts Træk ere særdeles heldigt gjengivne? Hans Anslyn røber en lykkelig Brudgom. Han bærer sin unge Dronnings Farver. — Men saa hør dog efter, Sennor. Han bærer sin Dames Farver, siger jeg, og her i Skjoldet staaer hans Valgsprog: „Absens tamen præsens.“

Palafonzo

har siddet fordybet i sine Tanker, støttende Hovedet i Haanden. Idet Azarena nævner de sidste Ord springer han op.

Hvorledes, Excellence! hvad var det De sagde? hvilket Valgsprog?

Azarena.

Hans Majestæt Kong Johan den Andens.

Palafonzo.

Kongens! er det muligt?

Azarena.

Hvis I tvivler om mine Ord: saa læs selv, absens tamen præsens, det vil sige: Skjondt fraværende er jeg dog tilstede.

Palafonzo.

Og Ringen, — Ringen her, — hvorpaa de samme Ord staa skrevne.

Azarena.

Jeg taler ikke om Ringen: men om Skjoldet.

Palafonzo

flynger sine Arme om Azarena.

O, Excellence! De har reddet mit Liv.

Azarena.

Men saa slip mig dog, Capitain! De maa jo være gaaet fra Forstanden. Nylig paastod De, at jeg var Skyld i deres Ulykke, nu har jeg reddet deres Liv. Det er mærkværdigt, jeg begriber ikke det Ringeste af Alt. — Hvor vil De nu hen? De gaaer, De flygter, er det af Frygt for at spille deres Rolle tilende?

Palafonzo.

Lad mig kun gaa, Excellence! — siden jeg altid er bleven staaende ligeoverfor mine Fjender, kan det vel være mig tilladt at flygte ligeoverfor en Ven.

Azarena.

Men jeg er ikke deres Ven. De har nylig selv sagt det.

Palafonzo.

Godt! Vi ere idetmindste fvit.

Azarena trækker paa Skulderen.

Jeg veed ikke, at jeg nogensinde har været i deres Gjæld.

Palafonzo gaaer.

Sextende Optrin.

Azarena. Soldater og Borgere fra begge Sider. **Elena.**
Soldaterne trænge Borgerne tilbage udenfor Stolene.

Chor.

Vi samles nu i denne Sal,
Timen er kommen,
Hvori sit Ord han indfri skal,
Og fælde Dommen.

Chor af Invalidider.

Hver en Klage har Du dæmpet,
Kærligt har Du stridt og kæmpet
Al din Levetid,
Mod din Skæbne, mod din Fjende.
Skal Du tabe, skal Du vinde,
I din sidste Strid?

Under Sangen komme **Raadsherrer** og tage Plads paa Stolene. **Kongen** og **Azarena** i Forgrunden.

Kongen.

Den Frist, jeg gav vor nye Dommer er nu tilende. Hvor er han?

Azarena.

Inde i Kabinettet for at isøre sig sin Embedsdragt.

Kongen.

Stakkels Mand! han har naturligvis ikke opdaget Noget.

Azarena.

Ikke det Allermindste.

Syttende Optrin.

De Forrige. Palafonzo gaaer langsomt frem og stiller sig midt imellem begge Stolerækker.

Azarena.

De kommer i Retten uden at bære Dommerens Dragt.

Palafonzo.

Jeg kommer i den Dragt, som jeg har baa-
ret over alle mit Fædrelands Balpladse. Jeg veed
endnu ikke, om jeg kan bære en Dommers Kaabe
med samme Ære. Han vender sig mod Raadsherrerne.
Jeg kommer, I ædle Herrer! for at spille den
Rolle tilende, som man har paatvungen mig. I
smile ved at see en gammel Soldat, fra en for-
svunden Tid, træde frem i eders Midte. Jeg vilde
maaskee ogsaa smile, hvis Marsagen havde været
mindre sørgelig. Man har fængslet min Søn, og
anklaget ham for at have dræbt en Anden i Duel,
jeg vidste han var uskyldig, jeg paatog mig at
frelse ham og lovede til denne Time at udfinde
den rette Skyldige. See, derfor staaer jeg her for
Eder.

Kongen.

Og kan I opfylde eders Løfte?

Palafonzo.

Stille! — Hvem vover at spørge?

Kongen.

Jeg, Kongen.

Palafonzo.

Her gjælder ikke Kongen men Loven, og den skal Du lyde og bøie Dig for. Isaan! før min Søn frem. Kredsen aabnes, Isaan kommer med Josef. Træd nærmere, hæv dit Hoved, det er kun Brøden der gaaer med sænket Pande. Han er uskyldig siger jeg.

Azarena.

Bevis det.

Palafonzo.

Det skal jeg, og idet jeg blotter mit Hoved, anklager jeg Dig, Kong Johan den Anden, Du er Manden. Du fældede Don Josefs Ben. Tag din Hæue af og forsvar Dig, hvis Du kan.

Raadsherrerne.

De gaaer for vidt, Sennor.

Azarena.

Veed De, at De vover Livet ved at udtale denne Beskyldning.

Palafonzo.

Vær uden Frygt I ædle Herrer. Her gjælder det mere end Livet, det gjælder jo min Vre. Blot dit Hoved Anklagede, før Du træder frem for mig, din Dommer. Hvis Du ikke adlyder, vil jeg tvinge Dig dertil ved Bagten her. Det er Mænd, der Allesammen have lært at lyfste i din Faders Tjeneste. Og saa, naar jeg forlader denne

Plads, vil jeg knæle for din Fod og bede om Tilgivelse, hvis jeg har krænkert din Majestæts Værdighed, men i dette Dieblif maa jeg haandhæve Rettens.

Kongen.

Jeg adlyder Dig, min Mester og min Dommer, og jeg blotter mit Hoved. Du har anklaget mig, men det bør sig, at Du beviser dine Ord.

Palafonzo.

Beviset er denne Ring, som Du gav min Søn's Brud lidt før hans Ven stillede sig iveien for Dig. Hun kjendte Dig ikke, men dit Valgsprog staaer i Ringen.

Azarena.

Og Don Josefs Brud modtog virkelig en Ring af en Ubekjendt. Ja siden De selv fortæller det, maa vi vel tro det.

Kongen.

Og hvem har sagt Dig, at det var mig som bortgav Ringen?

Elena nærmer sig.

Palafonzo.

Portrætet hist. Deres Valgsprog er det samme paa Ringen og paa Skjoldet. — Dom nu selv, I Herrer! Han leverer Ringen til Azarena, idet denne stiltiende vil levere den til sin Sidemand træder Josef hen til ham.

Josef.

Tillader Deres Excellence, at ogsaa jeg maa

see denne Ring. Han gaaer hen til en af Gandelabrene i Forgrunden for at læse Inscriptionen. I det Samme drager han en Ring af sin Finger og leverer den til Azarena, idet han siger: Du har taget feil min Fader! i denne Ring staaer intet Valgsprog men kun et Navn, og det er mit. Jeg gjenkjender ogsaa Ringen, Donna Elena har modtaget den af mig.

Kongen.

Af Dig?

Josef.

Ja, Deres Majestæt.

Palafonzo.

Af, mit ullykkelige Barn! hvad gjør Du?

Josef

griber Palafonzos Haand.

Sagde Du ikke at det her gjaldt mere end Livet? det gjælder jo min og Elenas Vre.

Kongen.

Hvem dræbte da Don Gomez?

Josef.

Jeg saarede ham, man fortæller jo, at han lever endnu.

Kongen.

Hvad siger Du dertil, Capitain Palafonzo! Erklærer Du Dig for overvunden?

Palafonzo.

Af, Herre Konge, I maatte vel sagtens kunne

overvinde mig, paa samme Maade som de i gamle Dage overvandt deres Fader.

Kongen.

Hvorledes?

Palafonzo.

De vare bestandig To mod Een.

Kongen.

Siden Don Josef selv har tilstaaet sin Brøde, maa vi vel fæste Lid til hans Ord. Men endnu Et bør man vide her: — Jafte's mødte denne unge Pige en Mand, der henreven af hendes Skjønhed vovede at tiltale hende. Idet de skiltes gav han hende en Ring, og da hun afflog at modtage noget Minde af en Ubekjendt, bad han hende beholde den, som en Talisman, der kunde sikre hende hvert et jordist Onske. Denne Ubekjendte staaer nu atter for Dig Elena; hvad vil Du svare ham, naar han spørger: hvorfor troede Du ikke mine Ord, — hvorfor gjemte Du ikke min Gave?

Elena.

Griber Josefs Haand og knæler med ham. Jeg gjemte dem Sire! Eder's Ord i mit Hjerte og Ringen i min Brudgoms Haand, idet jeg sagde til ham: Den Fremmede har fortalt mig sine Følelser, Du beviste dine.

Josef.

Nu giver hun Eder's Majestæt Ringen tilbage, og lader den være en Talisman for os Begge.

Kongen.

Staa op, Don Josef, og lad dem give Dig din Kaarde tilbage, vi tales ved siden. — Hvad Dig angaaer Capitain, saa har jeg iasten erfaret, at Du er en bedre Krigsmand end Dommer.

Palafonzo.

Dæmpet og smilende.

Synes Deres Majestæt da, at jeg tog saameget feil i min Rolle?

Kongen.

Ja, ganske vist, Palafonzo. En Dommer maa ikke blot bære Straffens Sværd i sin Haand, men ogsaa Skaansel i sit Hjerte.

Palafonzo

gaaer frem mod Publicum.

Min Dom er endt. Jeg stred og vandt.

Og nu til Dem jeg kommer.

Hvis i min Daad Behag de fandt,

Vær da en skaansom Dommer.

Chor.

Hvis i hans Daad Behag de fandt,

Saa vær en skaansom Dommer.

Dæppet falder.

